

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

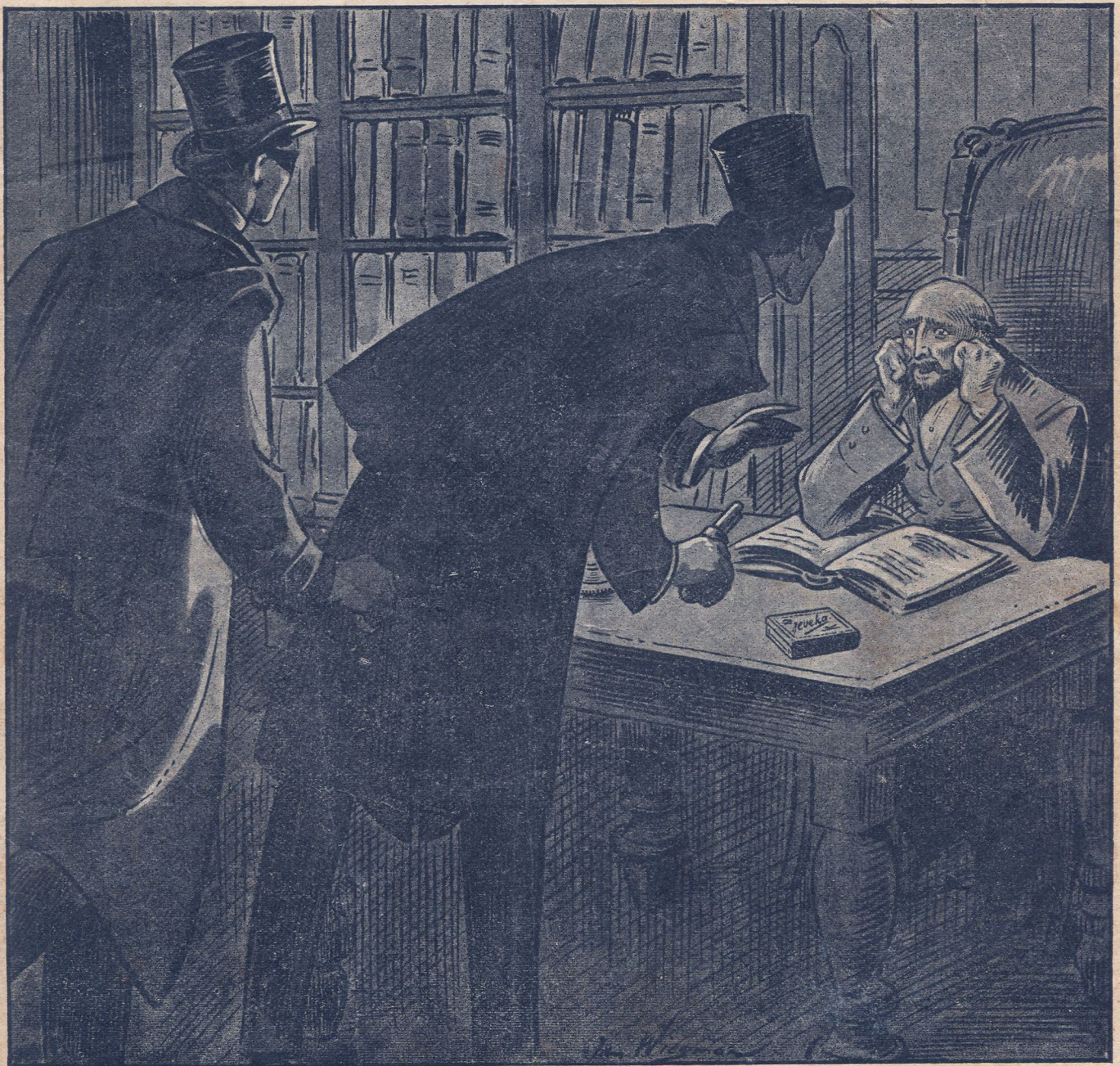
genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 455

Het Raadsel van Maiden Lane

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Het raadsel van Maiden Lane.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De bankier Murray.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het scherm was gevallen over het tweede bedrijf van een nieuwe comédie van Galsworth, in het Gaiety theater, aan het Strand en een hartelijk applaus van de goedgevulde zaal bewees den schrijver, die in een kleine loge naast het tooneel zat, en de directie van den kleinen schouwburg dat de zaak goed marcheerde en dat men van een succes mocht spreken.

Voor het derde bedrijf was de schrijver niet bevreesd — hij was er van overtuigd dat het succes nog grooter zou worden en de directeur, een kleine, gitzwarte man, wreef zich vergenoegd de handen, waarin hij werd nagevolgd door de acteurs en actrices, die er belang bij hadden, dat het stuk insloeg, want het is te Londen gebruik dat de directeuren hunne sujetten in verreweg de meeste gevallen slechts engageeren voor den duur van een enkel stuk, onverschillig of het een week of twee jaren achtereen gaat — valt een stuk, wil het publiek er niet van weten, dan staat de beklagenswaardige tooneelspeler op straat en moet maar trachten, zijn talenten elders aan den man te brengen.

Er bestaan te Londen slechts twee of drie schouwburgen, waarvan de directie hun artisten voor een geheel seizoen engageeren, de overige stellen hun gezelschap telkens opnieuw samen, bij de opvoering van elk nieuw stuk, hetgeen slechts dit eenige voordeel heeft, dat zij een tooneelstuk zoo goed mogelijk kunnen bezetten en ook niet meer acteurs in dienst hebben dan zij juist noodig hebben.

Het was nu pauze en vele bezoekers stonden op, teneinde zich wat te gaan vertreden in den grooten foyer.

In de loges echter scheen men er de voorkeur aan te geven, rustig te blijven zitten en met vrienden en kennissen over het nieuwe stuk te spreken.

In een loge, schuin over het tooneel, zaten twee heeren in avondtoilet, die bij de suppoosten en oevreuses vrij goed bekend waren. — Het waren Lord William Aberdeen en zijn secretaris Brand, die hier hun vaste loge hadden en slechts zelden een première oversloegen.

Men zag hen bijna steeds te samen en zijne Lordschap scheen zijn secretaris een groote vriendschap toe te dragen.

Reeds hadden veler blikken zich naar het ernstige, regelmatige gelaat van Lord Aberdeen gewend.

Men kende hem wel, of men had althans hooren spreken van den philanthroop, door velen een zonderling genoemd, die zeer eenvoudig leefde, in zijn klein huis aan de Regentstreet, slechts in gezelschap van zijn secretaris, een enkelen bediende en zijn chauffeur.

Ook was er een kok, wiens naam wijd en zijd vermaard was, een Italiaan, maar deze woonde niet in het huis.

Men wist nog wel meer bijzonderheden van het leven van Lord Aberdeen en het was algemeen bekend dat hij ieder jaar zeer groote sommen wegschonk aan instellingen van liefdadigheid.

Wat echter niet iedereen wist, was dat hij er zeer vaak met zijn secretaris op uittrok, teneinde in de armste wijken van Londen persoonlijk rond te gaan en daar de armen, werkloozen, ongelukkigen van allerlei aard, gebrekkigen en onrechtvaardig behandelenden bij te staan, niet alleen met geld, maar ook met een goeden raad, met een kleine betrekking hier, de opnemng in een sanatorium daar.

Men kende hem in White Chapel zoowel als in Houndsditch, in het East End, zoowel als aan de haven.

Hij was dan meestal zeer eenvoudig gekleed en werd bijna altijd vergezeld door zijn secretaris, die een nauwkeurig bijgehouden lijst met zich meedroeg, waarop de namen en adressen stonden aangegeven van al degenen, die hulp in een of anderen vorm behoeften.

Maar niet alleen daarover fluisterde men in de naburige loges.

Men sprak ook over het nieuwe renpaard van Mylord, dat zou meelopen in de aanstaande Derby en dat zeer goede kansen scheen te hebben, over den gouden beker, dezer dagen door Lord Aberdeen uitgelooft voor den winnaar van de zeilwedstrijden voor Cowes, over zijn liefde voor bijna alle takken van sport, die hij zelf ijverig beoefende — en dan vooral over zijn koelheid tegenover vrouwen, die men zich volstrekt niet kon begrijpen van een nog jongen man, zeer rijk, volkomen gezond, knap van uiterlijk, geestig,

die de geheele wereld reeds gezien had en die aan niemand eenige verplichtingen had.

Men zag hem slechts zelden in gezelschap van een vrouw, ofschoon hij kennissen in overvloed had, die echter slechts zelden vrienden werden.

De raadselachtige koelheid van Lord Aberdeen hield de meesten op een afstand.

En toch was hij een gaarne geziene gast in de salons der rijken, toch miste men hem zelden op de groote, jaarlijks terugkeerende bals van den Minister-President en van de verschillende Gezanten en toch was hij lid en vice-president van een der grootste clubs van Londen, de Windsor Club en hij was ook in geen een deele wat men gewoonlijk een menschenhater noemt.

Het was een openbaar geheim dat eenige zeer rijke, adellijke dames te Londen zich niet weinig moeite hadden getroost, om hare dochters te doen huwen met Lord Aberdeen, maar deze had die pogingen slechts met een ironisch glimlachje gade geslagen en zich op een veiligen afstand gehouden, zoodra hij eenig gevaar begon te bespeuren.

Men fluisterde over een ongelukkige liefde van den zonderlingen philanthroop, lang geleden, maar niemand wist daar het juiste van, naar het schijnt.

Het bleef gissen en raden en Lord Aberdeen was er zeker de man niet naar, om zelf het raadsel van zijn leven op te lossen, want hij was allesbehalve mededeelzaam en scheen ongaarne over zijn persoonlijke gevoelens te spreken.

Hij had echter een zeer goed oordeel over muziek, tooneel en schilderkunst, hij speelde zelf uitstekend viool en bij de enkele gelegenheden dat hij zich had laten hooren, bleek het, dat hij over een zeer schoone bariton beschikte, vol diepte en warmte.

— Ik geloof dat er weer veel over je gesproken wordt, Edward! zeide, nadat de beide heeren na het vallen van het scherm eenigen tijd over de waarde van het stuk van Galsworth hadden gesproken, de secretaris Brand, op zachten toon, tot Lord Aberdeen.

— Hoozoo? vroeg deze onverschillig.

— Wel, de dames steken de koppen bij elkaar, kijken hierheen en fluisteren achter hun waaier.

— Als de waaier er bij te pas komt, mijn waarde, dan kan het niet anders of zij spreken kwaad van mij! hernam Lord Aberdeen en even dwaalden zijn scherpe, grijze oogen over de hoofden der babbelgrage dames.

Maar tenslotte bleven zij rusten op een zeer schoone vrouw, in een fraai avondtoilet van zwarte zijde, sterk gedecolleteerd en dat haar fraaie, blanke armen bijna geheel ontbloot liet.

Zij zat in een loge, op dezelfde hoogte als Lord Aberdeen en zijn secretaris, maar dichterbij het tooneel.

Naast haar zat een krachtig gebouwd man, met een zwarten puntbaard, naar de Fransche mode geknipt en doordringende, donkergrijze oogen, die nu en dan bruin leken.

Hij kon ongeveer vijftig jaar zijn en zijn hoofd werd nog slechts omgeven door een krans zwart haar, terwijl zijn schedel zoo glad was als een biljardbal.

In het midden van zijn overhemd schitterde een diamanten knoopje en ook aan zijn vingers fonkelde het.

Het was een regelmatig gezicht, maar een aangenaam gezicht was het zeker niet.

Het had, door de bijna ineenloopende wenkbrauwen, het lage voorhoofd, de vierkante kaken en den grooten neus, een wreed uiterlijk, dat slechts nu en dan verdween, als de man lachte en daarbij zijn schitterend wit gebit ontblootte — een sterk, gaaf gebit, dat menige nog jonge vrouw hem kon benijden.

De blikken van Lord Aberdeen dwaalden van de vrouw naar den man en wie hem op dat oogenblik goed had beschouwd, zou een flauw glimlachje op zijn gelaat hebben kunnen bespeuren.

Hij boog zich direct naar Charles Brand over en fluisterde hem toe:

— Mijnheer Adolph Murray heeft vandaag weer een prachtigen zet gedaan naar ik hoor!

— Ja, de beurs stond er van versteld! antwoordde Charles Brand, die eveneens zijn stem had laten dalen. Het was een sluwe zet, het was waarschijnlijk niet heelemaal eerlijk, maar het was geniaal bedacht!

— Juist — de bankier Murray is een geniale schobbejak! bevestigde Lord Aberdeen kalm. Ik weet dat hij een paar financieele streken op zijn debet heeft, die een ander, minder sluw dan hij, waarschijnlijk met den strafrechter in aanraking zou hebben gebracht. Ik bewonder zijn slimheid, ik haat zijn inhaligheid, zijn schraapzucht, zijn wreedheid tegenover zijn schuldenaars en de manier waarop hij alles en iedereen onder den voet loopt om zijn doeleinden te bereiken. Nu,

morgenochtend zal onze man niet zoo trots en verwaand om zich heen kijken als op dit oogenblik!

— Je blijft dus bij je plan?

— Ongetwijfeld! Ik heb de noodige werktuigjes reeds klaar gezet en wij behoeven niets anders te doen dan ze even te gaan halen.

— Maar weet je zeker dat je veilig zult kunnen werken? Als hij eens vroeg thuis komt, hij of zijn vrouw?

— Daar is geen vrees voor! Ik heb opgemerkt dat hij, als hij met zijn vrouw een schouwborg bezoekt, daarna altijd naar een of ander nachtcafé gaat, om daar te souperen. En daar heb je den derde in den driebond al, die dan steeds van de partij is.

De deur van de loge, waarin Adolph Murray met zijn vrouw gezeten was, ging open en een nog jonge man trad binnen, keurig gekleed, met een lang, knap gezicht, waarin donkere oogen schitterden.

Hij boog diep voor mevrouw Murray, schudde den bankier de hand, boog zich een weinig voorover, waarbij hij met de handen op de leuning der beide fauteuils steunde en begon met het echtpaar te praten.

Lord Aberdeen bestudeerde met de grootste aandacht de gelaatstreken van deze drie menschen.

Toen begon hij weder, op denzelfden zachten toon:

— Men zegt dat Humprey Aucland de minnaar van die mooie vrouw is!

— In ieder geval gedraagt hij zich alsof hij het was! zeide Brand schouderophalend. Zij zijn bijna altijd samen en hij is een trouw bezoeker in het prachtige huis in Maiden Lane...

— Waar wij vannacht ook een bezoek gaan brengen, al is het dan niet terwille van de schoone oogen van mevrouw Adèle Murray, maar veeleer terwille van de goedgevulde brandkast van haar man!

— Zij is vanavond erg bleek, vind ik! merkte Charles Brand na eenige oogenblikken op, maar het doet geen afbreuk aan haar schoonheid.

— Een hartstochtelijke, ondernemende, vastberaden vrouw! zeide Lord Aberdeen zachtjes, terwijl zijn grijze oogen rustten op het schoone, bleeke gelaat van Adèle Murray, ik geloof niet dat het een gelukkig huwelijk is, nietwaar?

— Dat zegt men! Zij geeft zeer veel geld uit, hij geeft het haar ongaarne, hij moet er een minnares op nahouden, niet veel zaaks — een

koriste of iets dergelijks en zij gaan ieder hun eigen weg.

— Waarom scheiden zij niet? vroeg Lord Aberdeen weder.

— Dat is meer dan ik je zeggen kan! antwoordde Brand glimlachend, misschien wel omdat zij dan van den wal in den sloot zou raken! Zij heeft volstrekt geen fortuin van zichzelf en haar echtgenoot is er zeker de man niet naar, om zich in geval van scheiding een grein om haar te bekommeren! Maar zeg nu eens of je van plan bent het derde bedrijf ook te zien?

— Welzeker! Het stuk is werkelijk goed en wij hebben volstrekt geen haast. Wij moeten toch wachten tot de bedienden althans naar bed zijn en dat zal wel niet voor twaalf uur zijn. Als mijnheer Murray buitenshuis soupeert, zelfs al is hij in gezelschap van zijn vrouw en van Aucland, dan gebeurt het herhaaldelijk dat zij niet voor twee uur 's nachts thuis komen en het wordt ook wel eens later ook.

De beide mannen spraken nog eenigen tijd op fluisterenden toon voort, en toen ging het scherm weder op.

Het derde bedrijf was begonnen.

Om half twaalf viel het doek voor de laatste maal en directeur en schrijver mochten tevreden zijn, het succes was onbetwistbaar groot geweest, men zou zeker op een „Run” van een half jaar kunnen rekenen.

Lord Aberdeen en Charly Brand waren opgestaan en wierpen onwillekeurig nog eens een blik op de loge van de Murrays.

Aucland was op zijn plaats blijven zitten en vertrok nu met den bankier en zijn vrouw.

In de vestiaire zorgde Lord Aberdeen dat hij dicht achter den bankier bleef en hij verliet den schouwburg op slechts een paar passen afstand van den man, wiens huis hij dien nacht wilde bezoeken....

En hij zag hoe Murray met zijn vrouw en Aucland in een fraaie auto stapten, die daarop wegreed in de richting van Fleetstreet.

Hij keek de auto even na en wendde zich glimlachend tot Charly met de woorden:

— Zie je wel — hij gaat niet naar huis! Kom, Charly — ga mede! Lord Aberdeen werpt zijn huid af en wordt voor het oogenblik John Raffles!

Een doosje Cigaret J. v. K.
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

De mislukte inbraak.

Raffles — want het was inderdaad de befaamde Gentleman-Dief, die zich achter lord Aberdeen verschool — bleef nog een oogenblik in gedachten staan, nam toen Charly onder den arm en voerde hem met zich mede.

De twee mannen liepen het Strand ten einde, tot zij Charing Cross bereikten en wenkten daar een huurauto, die hen tot aan het begin van de Regentstreet bracht.

Zij stapten uit, liepen nog een honderdtal meters verder en traden toen een klein maar fraai huis binnen, nadat Raffles de deur met zijn huissleutel geopend had.

In de vestibule brandde licht en dadelijk trad

er een oude bediende, met spierwit haar, op Raffles toe, om hem overjas en hoed af te nemen.

Maar Raffles weerde hem zachtjes af en zeide op vriendelijken toon:

— Laat maar, Gaston — ik denk dat wij nog uitgaan — je kunt je wel ter ruste begeven!

— Zal Mylord niet soupeeren? vroeg de oude bediende.

— Dat zullen wij buitenshuis doen, Gaston. Ga maar slapen!

— Dan wensch ik Mylord goeden nacht! zeide de bediende.

— Goeden nacht, Gaston! antwoordde Raffles

en hij keek den ouden man vriendelijk na, toen deze zich verwijderde.

Hij gaf Charly Brand een wenk en beiden bestegen de fraaie eikenhouten trap aan het einde van de vestibule, en gingen, op het portaal van de eerste verdieping gekomen, een fraai gemeubelde slaapkamer binnen.

Raffles sloot zorgvuldig de deur, maakte licht, opende een wandkast, die vol kleeven hing, schoof er eenige van terzijde en had na eenig tasten een kleinen knop in het houtwerk gevonden, waarop hij drukte.

Met een zacht geluid sprong een deurtje open in den zijwand van de kast en uit de gevormde opening haalde Raffles een kleine lederen tasch te voorschijn, die hij met een riem om het lichaam kon hangen en met zijn regenmantel kon bedekken.

Hij opende de tasch en bekeek goedkeurend den inhoud, die bestond uit een aantal fijne inbrekerswerktuigen — de vinding van den Grooten Onbekende zelf, en die hem reeds menigmaal groote diensten hadden bewezen.

Hij sloot de tasch opnieuw, hing ze om, sloeg er zijn wijden regenmantel om, drukte zich opnieuw den hoogen hoed op het hoofd en zeide:

— Ik ben gereed, Charly!

— Geloof je dat je zult slagen?

— Als ik niet altijd zeker was van te zullen slagen, dan ondernam ik nooit iets! Heb je je masker?

— Ja, het zit in mijn zak!

— Op weg dan!

— Nog een vraag — hoelang zal het duren?

— Zeker niet langer dan een half uur! De kast zal ons geen moeite baren, want ik ken de werking van het slot voortreffelijk en met mijn kleine instrumenten zal ik het spoedig genoeg geopend hebben, al is het dan honderdmaal een cijferslot. En nu niet langer gepraat, laten wij gaan!

De beide mannen verlieten het huis weder.

Het was bij half één toen zij weder op straat stonden.

Een eind verder riep Raffles weder een huur-auto aan en gaf den chauffeur last hem naar het Strand, tegenover het Savoy-hotel te rijden.

Een kwartier later stond de auto stil en de beide mannen stapten uit.

Raffles betaalde den chauffeur en de auto reed weg.

Zelfs op het Strand, een anders zoo drukke verkeersweg, was het reeds tamelijk stil.

De twee mannen gingen de straat in, die zich tegenover het Savoy-hotel bevindt en bereikten vijf minuten later Maiden Lane.

Het is een deftige zeer breede straat, aan beide kanten begrensd door groote heerenhuizen.

En hier was het reeds zoo stil, alsof men zich in een dorp bevond, inplaats van in een wereldstad.

Het huis van Murray lag ongeveer in het midden van de straat en minstens tien meter van den weg.

Het was aan alle kanten door een tuin omgeven, die aan de voorzijde door een laag hek van de straat was gescheiden.

Volgens zijn gewoonte begon Raffles het huis nauwkeurig te bespieden.

Hij stelde zich met Charly verdekt op, aan de overzijde van de breede straat en wachtte daar rustig eenige minuten.

Maar het huis scheen geheel duister te zijn, nergens drong een lichtstraal naar buiten.

Alleen boven de huisdeur was een zwak schijnsel zichtbaar, maar Raffles wist dat het de gewoonte was des nachts in de vestibule altijd een kleine elektrische lamp te laten branden.

Hij wierp een blik op zijn horloge.

Het was precies een uur.

— Vooruit maar! zeide hij op zachten toon.

De beide mannen staken snel de straat over, verdwenen in de schaduw van de hooge boomen, die het licht van de lantaarns onderschepden en wipten vlug als acrobaten over het tuinhek.

Zonder zich op te houden, liep Raffles naar den zijkant van het huis door Charly op den voet gevolgd.

En dadelijk toog Raffles aan het werk.

Hij had er weken aan besteed, onder verscheidene vermommingen het huis grondig te bestudeeren en hij kende het in- en uitwendig, alsof hij er jaren had gewoond. En hij had dadelijk de zwakke plek van de vesting ontdekt: de ramen in den rechten muur van het groote huis.

Hij had zijn tasch reeds geopend, zocht even onder de instrumenten en haalde er een eigenaardig gevormden beitel uit, dien hij tusschen raam en kozijn stak.

Hij kon het raam slechts een paar strepen naar boven krijgen, want het was stevig gesloten.

Dat was voor Raffles al een zeer gering bezwaar.

Hij nam een stukje staaldraad uit de tasch, boog aan het einde een kleinen haak, stak 't door de gevormde reet, waarbij Charly den beitel omhoog drukte en had na eenig tasten met den haak den knop van den grendel weten te grijpen, die het dubbele raam gesloten hield.

Hij trok aan het staaldraad, de grendel schoof uit den haak en zachtjes duwde Raffles het raam open.

Hij bleef nog even wachten, maar toen zich niets verdachts liet hooren, wipte hij vlug naar binnen en Charly volgde hem.

Nauwelijks waren zij binnenshuis of Raffles sloot het raam weder en trok er zorgvuldig het gordijn voor dicht.

Toen pas deed hij het licht van zijn zaklantaarn ontgloeien.

Charly keek om zich heen en bemerkte dat hij zich in een soort tuinkamer bevond, met rieten meubelen en die twee deuren had.

Zonder zich een oogenblik te bedenken liep Raffles op een van die deuren toe, opende haar en stond in een vrij breede gang, die evenwijdig liep met den zijmuur.

Hij wenkte Charly en de beide mannen betraden de gang.

Zij liepen zoo zacht, dat zelfs het scherpste oor hun aanwezigheid niet zou hebben bemerkt.

De gang maakte een eind verder een bocht en bleek uit te loopen op de vorstelijke vestibule aan de voorzijde van het huis.

Het eerste wat Raffles hier deed, was de zware grendels van de voordeur terug te schuiven en te onderzoeken of de deur niet op het nachtslot was gesloten.

Dit bleek niet het geval te zijn en Raffles fluisterde zachtjes:

— Er is niets zoo gevaarlijk als een voordeur, die op het moment supreme gesloten blijkt te zijn! Wegloopen is niets — maar wegloopen zonder nut is daarentegen verwerpelijk! Wij zijn nu althans in den rug gedekt, al kunnen wij niet zeggen, dat wij een achterdeurtje hebben opengehouden. En nu naar het beloofde land!

Raffles had zijn lantaarn gedoofd, want het was in de vestibule licht genoeg om er bij te kunnen zien.

In het midden hing een groote koperen lantaarn, waarin een electrisch lampje gloeide.

Achter in de vestibule begon de monumentale trap, die toegang gaf tot de breede gaanderij, welke de vestibule in haar volle lengte overspande en die zich links en rechts voortzette in de gangen, welke de verschillende gedeelten van het huis met elkander in verbinding bracht.

Raffles sloop als een kat de trap op, na zijn masker te hebben voorgebonden en Charly volgde zijn voorbeeld.

Op de galerij gekomen bleef Raffles weder een oogenblik staan luisteren, maar toen alles stil bleef in het groote huis, ging hij verder en sloeg de linksche gang in.

Er kwamen verscheidene deuren op deze gang uit, maar Raffles vergiste zich niet — zonder zich te bedenken trad hij op een van de deuren toe en draaide aan den knop.

Geruischloos ging de deur open.

Het was duister, want Raffles had zijn lantaarn weder gedoofd.

Charly sloop achter hem binnen en deed de deur behoedzaam achter zich dicht.

— Waar zijn we hier? vroeg hij, zoo zachtjes dat Raffles hem ternauwernood kon verstaan.

— In de rookkamer, naast de werkkamer! Waar de kast staat! antwoordde Raffles. Maar stil, ik zal even de gordijnen voor de ramen dicht doen — ik geloof dat de maan doorbreekt en maanlicht is altijd gevaarlijk.

Hij haastte zich naar de vensters en trok zachtjes de overgordijnen dicht.

En juist op datzelfde oogenblik kwam de maan achter de wolken te voorschijn en zond haar stralen over den grooten achtertuin, waarop zoowel de rookkamer, als het studeervertrek uitkwam.

Het was nu zoo stikdonker in het vertrek, dat men letterlijk geen hand voor oogen kon zien.

De beide vrienden hoorden niets anders dan elkanders zachte ademhaling.

Maar toen voelde Charly de nerveuse vingers van Raffles, die langs zijn arm naar boven gleden, tot zij hem zachtjes aan de mouw trokken.

— Wat is er? vroeg hij fluisterend.

— Ziedaar eens — onder de deur — ik weet niet of je de goede richting wel volgt. Ik meen de tusschendeur!

Deze deur bevond zich niet ver van een der ramen en toen Charly haar in de duisternis ongeveer bepaald had, zag hij door de onderste reet een zeer zwak schijnsel.

Hij bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Raffles en fluisterde: — Er brandt dus licht hiernaast?

— Ik verbeeld mij dat het schijnsel daar te sterk voor moet zijn! gaf Raffles te kennen.

— Maar — waar zou het licht dan kunnen branden?

— In het vertrek aan den anderen kant van de werkkamer — dat is de bibliotheek.

Charly gaf geen antwoord.

Hij vroeg zich af, wie er op dit uur van den nacht wel iets te zoeken kon hebben in de bibliotheek.

Zou het een van de bedienden kunnen zijn?

Wilde het toeval soms, dat er.... concurrenten in het huis waren?

Maar wat zouden inbrekers wel in de bibliotheek te zoeken hebben?

Charly hield zich met de beantwoording van die vraag bezig, toen hij het schijnsel even zag verduisteren — hij begreep dat Raffles op de deur was toegetreden, ofschoon hij hem volstrekt niet gehoord had.

Zeer, zeer zachtjes en langzaam draaide de kruk van de tusschendeur om.

Het scheen eindeloos lang te duren, voor Charly, die onbewegelijk op dezelfde plek was blijven staan, uit vrees met Raffles in botsing te komen, een dunne, verticale lichtstreep zag, die heel langzaam breder werd. — Raffles had de tusschendeur geopend.

Zonder eenig gerucht draaide de scharnier op haar hengsels.

De lichtstreep werd een hand breed en Charly kon reeds een gedeelte van de groote werkkamer overzien.

Hij zag een hoek van het zeer groote schrijfbureau, de leuning van den stoel, die er voor stond, een punt van het dikke Smyrna tapijt.

En steeds verder ging de deur open.

De gedaante van Raffles stak scherp af tegen het schijnsel van een lamp, die echter niet in de werkkamer zelf brandde, maar die zich moest bevinden in een der naastgelegen vertrekken, waarvan Charly eveneens een klein gedeelte kon onderscheiden — de hoekpilaar van een zware eikenhouten boekenkast en een stukje van een bruin fluweelen raamgordijn.

En hij zag hoe Raffles het hoofd voorzichtig om de deur stak en het werkvertrek van Murray met den blik doorzocht.

Dit onderzoek scheen hem tevreden te stellen, want hij deed de deur nog verder open en trad zeer voorzichtig binnen!

Toen bleef hij wel tien minuten doodstil staan, den blik op de deur naar de bibliotheek gevestigd, luisterend naar het ritselen van een boekblad, het dichtdoen van een kastdeur, het verschuiven van een stoel...

Maar niets liet zich hooren.

Alles in het groote huis bleef doodstil.

Kon een van de bedienden zoo nalatig zijn geweest, het licht in de bibliotheek te laten branden? zoo vroeg Charly zich af.

Maar reeds had Raffles zijn vinger op de lippen gelegd en zich van zijn tasch met instrumenten ontdaan, die hij behoedzaam op het groote schrijfbureau neerlegde. Hij hurkte eerst op den vloer neder, strekte zich toen plat uit en begon met de grootste voorzichtigheid over den grond naar de tegenover liggende deur te kruipen.

De kamer was minstens tien meter breed en er verlieden bijna tien minuten alvorens Raffles eindelijk de tusschendeur bereikt had.

Charly zag hoe hij zeer voorzichtig het hoofd een weinig vooruitstak, zoodat hij het vertrek zou kunnen overzien.

En daarna bewoog Raffles zich niet meer, maar bleef geruimen tijd in dezelfde onbeweegelijke houding en Charly kon zien dat zijn bliken strak gevestigd waren op iets in het vertrek, dat hij zelf niet kon waarnemen.

Tevergeefs vroeg de jonge man zich af wat dit te beteekenen had en hij wilde reeds op zijn beurt naar de tusschendeur sluipen, toen Raffles een hand ophief en hem wenkte naderbij te komen.

Op zijn teenen sloop Charly door het vertrek en keek voorzichtig om den rand van de deurpost.

Hij zag een zeer groot, vrij somber gemeubeld vertrek, waarvan de wanden op manshoogte met bijna zwart geworden eikenhout waren besloten, voor zoover zij niet werden ingenomen door groote boekenkasten, log en zwaar en eveneens van eikenhout dat door den tijd een donkere tint had gekregen.

Op den parketvloer lag een donkergroen tapijt en voor de ramen hingen zware gordijnen van donkerbruin fluweel.

Er brandde slechts een electriche lamp in het vertrek en die was geplaatst dicht bij een der

hoeken van een zware, ebbenhouten tafel, in het midden van het vertrek.

Die lamp bescheen het witte gelaat van een man, die in een stoel met een hooge leuning voor de tafel zat, de beide vuisten tegen de slapen gesteund en die verdiept bleek te zijn in de lezing van een zware foliant, die openge-slagen voor hem lag.

Toch las hij niet, want zijn zwarte oogen waren op iets anders gericht — op de tusschen-deur, waar Charly en Raffles zich bevonden.

De man moest in slaap zijn gevallen, zoo meende Charly, maar toen hij de uitdrukking van de wijdgeopende oogen zag, begreep hij dat dit onmogelijk kon zijn.

Maar als de man niet sliep, wat deed hij dan?

Hoe kwam het dat hij Charly recht in het gelaat zag en toch niet schreeuwde, niet opsprong om de bedienden te waarschuwen?

Raffles had zich een weinig opgericht en fluisterde Charlie in:

— Herken je hem niet?

— Zou ik hem niet herkennen? Het is immers Adolph Murray! Maar waarom zit hij daar? Waarom blijft hij zoo onbewegelijk in diezelfde houding?

— Wij zullen het spoedig weten, Charly! antwoordde Raffles. Ga maar mede!

Hij had zijn revolver te voorschijn gehaald en stond met een enkelen sprong in de bibliotheek.

Murray echter bleef onbewegelijk zitten — hij scheen den indringer volstrekt niet te hebben gezien en toch was zijn blik strak op Raffles gevestigd, daaraan viel niet te twijfelen.

Charly was Raffles gevolgd en keek met de grootste verbazing toe.

Hij zag hoe Raffles een paar stappen naar de tafel deed, zonder dat Murray in het minst pogingen deed dit te beletten, zonder dat hij den gemaskerden inbreker zelfs scheen te zien.

Toen was Raffles bij de tafel, de revolver tot vuren gereed — en nog altijd had de bankier zich niet bewogen, zelfs zijn oogwimpers hadden niet getrild.

Nu stond Raffles vlak voor hem en keek in het gelaat met een half geopenden mond, waar-tusschen de witte tanden vochtig glinsterden, de

donkergrijze oogen en het wasbleeke gelaat.

Toen zag Charly hoe hij zich snel over de tafel heenboog en hem dadelijk daarop wenkte.

Charly kwam naderbij, onwillekeurig onder den indruk van het vreemde der verschijning. — deze eenzame man, die daar midden in den nacht in de groote bibliotheekzaal zat en onbewegelijk zat te lezen, terwijl hij zelfs niets bemerkte van degenen die daar waren binnen getreden.

— Wat is er met hem? vroeg Charly heel zacht, is hij ziek? Waarom blijft hij zoo onbe-wegelijk?

— Die onbewegelijkheid heeft een heel na-tuurlijke oorzaak, Charly. De man is dood! antwoordde Raffles kortaf.

— — — — —

Slechts met moeite hield Charly een kreet van verbazing terug, die hem naar de lippen drong.

Toen fluisterde hij een weinig schor:

— Hoe is dat mogelijk? Anderhalf uur ge-leden zagen wij hem vroolijk en wel den schouw-burg verlaten.

— Er kan in anderhalf uur heel wat gebeuren, antwoordde Raffles op ernstigen toon.

Hij boog zich snel over den doode heen, rook even aan den half geopenden mond en ver-volgde toen:

— Vergiftigd! Er is ook geen spoor van een of andere wonde te ontdekken. De dood moet bliksemsnel zijn ingetreden, nadat hij zich kort tevoren gezond had gevoeld.

— Maar — wat doet hij hier, terwijl wij hem met zijn vrouw en Aucland in zijn eigen auto naar een nachtcafé zagen rijden?

— Op die vraag kan ik je geen antwoord geven — ik weet het niet! antwoordde Raffles. Maar dit is wel zeker, ik kan en wil niet raken aan het geld van een doode! Kom, Charly, ik geloof niet dat het hier veilig voor ons is! Er zijn dingen in dit huis gebeurd...

Hij hield op en bleef in luisterende houding staan, met gebogen rug, het oor naar de tusschen-deur gewend.

Ergens in het groote huis was heel zachtjes een deur geopend en weder gesloten.

Hoofdstuk III.

Zonderlinge gebeurtenissen.

Er was een ding, waarvan Raffles een hartgrondigen afkeer had — en dat was, zich te laten mengen in moordzaken — of in iets wat er in ieder geval veel op leek. Het geluid van de open en dichtgaande deur had hem het gevaar doen beseffen, waarin hij verkeerde en hij aarzelde dan ook niet den veiligsten weg te kiezen en zoo spoedig mogelijk een huis te verlaten, waarin hij niets meer te zoeken had.

Hij gaf Charly een wenk en beiden snelden zoo spoedig mogelijk door de werkkamer weder naar de rookkamer, sloten de deur en wachtten toen, met de revolver in de hand en in volkomen duisternis af wat er zou geschieden.

Zij behoefden niet lang te wachten, of zij hoorden op de gang zeer zachte schreden en het ruischen van een japon.

Vervolgens klom er een zacht gefluister, bijna onhoorbaar, dat beantwoord scheen te worden door een soort gebrom.

Daarop werd er een sleutel in het slot van de deur der werkkamer, die direct op de gang uitkwam, gestoken en de deur werd heel voorzichtig geopend.

Nu klonken er in de verte zachte schreden, die zich verwijderden in de richting van de tusschendeur, welke toegang gaf tot de bibliotheek.

Raffles verwachtte een schreeuw, een kreet van ontzetting — niets van dat alles.

Het bleef doodstil.

— Laten wij vlug maken dat wij wegkomen! fluisterde hij.

— Maar — als zij de moordnares is? hijgde Charly, als zij in gezelschap is van haar medeplichtige van Aucland?

— Je loopt wel een weinig hard van stal! gaf Raffles ten antwoord. Wij weten niet of zij het gedaan heeft, al lijkt het zeer waarschijnlijk!

— En moeten wij die schelmen niet aanstonds op het lijf vallen?

— De hemel beware mij — niets van dat alles! antwoordde Raffles. Vergeet je dat wij volstrekt niet vermomd zijn en dat de politie, die wij van het geval in kennis moeten stellen, ons waarschijnlijk onmiddellijk zal inrekenen! Om

je de waarheid te zeggen — heb ik dat voor dien dooden Murray — niet veel bijzonders — volstrekt niet over. Laat ieder voor zijn eigen deur veggen!

— Alles goed en wel — maar wij kunnen toch die misdaad niet ongestraft laten?

— Zij zal wel aan het licht komen, Charly, ook al bemoeien wij ons er niet mee, en blijk ik mij daarin vergist te hebben, welnu, dan is er nog tijd in overvloed om Scotland Yard schriftelijk in te lichten omtrent hetgeen wij hier gezien hebben. En treuzel nu niet langer, maar ga mede — over een half uur is het klaarlichte dag!

En hij trok Charly met zich mede.

De twee mannen liepen haastig de gang ten einde, daalden vlug de trap af, bereikten de vestibule en verlieten het huis aan de voorzijde, eenvoudig door de straatdeur te openen.

Zij doken snel weg tusschen de struiken van den voortuin en toen alles stil was, wipten zij vlug over het hek.

Maar dadelijk greep Raffles Charly opnieuw bij den arm — hij had op geen vijf meter afstand een tamelijk groote auto zien staan, waarvan het achterlicht gedoofd en het nummer dus onzichtbaar was.

Beiden hadden hun masker reeds afgedaan, zij konden nu wel doorgaan voor lui, die een weinig genachtbraakt hadden en zich nu huiswaarts begaven.

Charly had nu ook de auto gezien en vroeg zachtjes:

— Van wie is die auto? Is het de wagen van Murray?

— Ik weet het niet, maar ik geloof het niet! antwoordde Raffles. Het is in ieder geval niet de wagen, die hen naar het nachtcafé bracht. Want het was een coupe de ville en dit is een groote landauer. Wij zullen het eens gaan onderzoeken. Laten wij doen of wij een weinig beschonken zijn!

De hoeden werden een weinig schuin gezet, de keurig gestrikte witte dassen werden uiteen gehaald, de kragen werden opgezet en gearmd

stevenden de twee vrienden op de auto toe.

Raffles bukte zich en kon op de stilstaande auto duidelijk het nummer onderscheiden — het was S-R. 15019.

Dadelijk daarop gingen zij verder, maar hun verbazing was groot, toen zij tot de ontdekking kwamen, dat de auto geheel oubeheerd stond — nergens was een chauffeur te bespeuren.

— Als ik ooit iets vreemds heb bijgewoond, dan is het dit! mompelde Charly verbluft. Wat heeft dat te beteekenen?

— Ik weet het niet, maar ik begin er belang in te stellen! antwoordde Raffles. Wij zullen eens omzien naar een goede schuilplaats en afwachten wat er met die auto geschiedt.

En de twee mannen zwaaiden verder.

Zij bereikten de overzijde van de straat, een vijftigtal meters verder en vonden daar een portiek, waarin zij zich konden verschuilen.

Zij bevonden zich nu op vrij grooten afstand van het huis, maar daar viel niets aan te doen, want zij zouden stellig gezien zijn, als zij zich buiten de portiek hadden begeven — de eenige die er hier te vinden was.

Hun geduld werd niet op een zware proef gesteld, want er was nog geen kwartier verlopen, of zij konden zien hoe de huisdeur geopend werd.

Toen werden er twee gedaanten zichtbaar, twee mannen, die iets zwaars tusschen zich indroegen, het leek een groote, houten koffer te zijn, een van die withouten kisten, waarin men boeken pleegt te verzenden.

Met vrij wat moeite droegen de twee mannen, die de kragen van hun jas hoog hadden omgeslagen en een bouffante om den hals hadden geknoopt, de kist zoo snel zij konden over het klinkerpad van den kleinen voortuin naar de auto en heschen er haar niet zonder moeite in.

Het volgende oogenblik sprong een van de twee mannen achter het stuurwiel, na de motor op gang te hebben gebracht.

— Vlug, Charly, jij loopt het hardst! Spring op de achterwielen, rijdt mee en zie waar die auto blijft.

Maar een ongelukkig toeval belette dit.

Want Charly had bijna een agent van politie onderste boven geloopt, die juist heel bedaard kwam aanwandelen en hem toornig terecht wees.

Een oogenblik aarzelde Charly en daardoor

vergooidde hij zijn kans om achter op de auto te springen, die zoo snel de motor wilde loopen, verdween.

— Neem het mij maar niet kwalijk agentje, zeide Charly met een dikke tong tegen den ordebewaarder. Ik had je niet gezien en dat is geen wonder, want ik ben stomdronken. Wil je een sigaar opsteken.

— Houdt u sigaren maar en ga rustig slapen, dat is veel beter! bromde de agent. Deftige heeren als gij moesten zich schamen in zoo'n toestand bij den weg te loopen, als de zon over een kwartier opkomt!

En brommend ging de man verder.

Raffles had Charly weder onder den arm gevat en de twee mannen richtten hun schreden naar het Strand, waar zij spoedig genoeg een huurauto vonden, waaryan de chauffeur last kreeg hen naar de Regentstreet te rijden.

Zoodra de wagen in beweging was, riep Charly Brand uit:

— Wij zijn toch beiden goed wakker, nietwaar?

— Volkomen!

— Weet jij dan een verklaring voor alles wat wij hebben gezien?

— Ik wil mij niet verstandiger voordoen dan ik ben, ik begrijp er geen tittel of jota van.

— Wie waren die twee mannen met die kist? Waren zij het die wij hebben hooren fluisteren?

— Dat stellig niet! Een van die personen was een vrouw, daar durf ik mijn hand wel voor in het vuur steken. Wij hebben trouwens het geritsel van zijde gehoord, zooals je je zult herinneren.

— Dus Adèle Murray zou geweten hebben, dat die twee mannen de kist uit het huis sleepten?

— Daar ben ik zeker van!

— Wat zat er in en waar brengen zij die kist heen?

— Ik wilde dat ik het je kon zeggen, dat is alles! antwoordde Raffles schouderophalend. Misschien zullen wij morgen wel wijzer zijn, als wij de ochtendbladen gelezen hebben.

Maar daarin zou Raffles bedrogen uitkomen!

Den volgenden dag bevatten de ochtendbladen geen regel over het drama in Maiden Lane en evenmin de middageditie.

Toen Raffles en Charly zich hiervan overtuigd hadden, zij zaten zoogoed als alleen in de eetzaal van de Windsor Club in de Oxfordstreet,

daar zij pas zeer laat gelegenheid hadden gevonden, aan den inwendigen mensch te denken, begon Charly op ongeduldigen toon:

— De zaak wordt er op die manier niet duidelijker op, voor den drommel. De bedienden moeten het lichaam toch gevonden hebben. Er zijn er niet minder dan zes daar in huis, naar je eigen verklaring!

— Zoo is het ook. Het is mij zelf onbegrijpelijk, dat er van de geheele zaak met geen woord gerept wordt!

— Zou er misschien een reden zijn dat de bladen met opzet zwijgen?

— Een Engelsch blad zal zwijgen over zulk een prachtige sensatiezaak? vroeg Raffles op spottenden toon.

— Charly, ik wilde je verstandiger hebben. Daarvoor zou geen enkel blad in ons land te vinden zijn.

En ik weet dan ook maar één verklaring — en die is, dat de personen, die wij op de gang hebben hooren fluisteren, het lijk in de kist hebben weggevoerd!

— Maar dat is immers waanzin, Edward! hernam Charly op wanhopenden toon. Er waren twee mannen bij. Een vrouw als Adèle Murray zal toch niet zoo onverstandig zijn, zoo ongehoofdelijk onvoorzichtig om nog een derde bij de zaak te betrekken en dan — hoe moet zij verklaren dat haar man plotseling verdwenen is?

— O, wat dat betreft, hij kan wel een ongeluk hebben gekregen, hij kan in de Theems zijn gevallen....

— Ook dat vind ik een onwaarschijnlijke verklaring — men zou dan toch later zijn lijk moeten vinden!

— Pardon — dat is niet volstrekt noodzakelijk. In een wereldstad als Londen verdwijnen ieder jaar honderden personen op raadselachtige wijze, zonder dat er een spoor van wordt teruggevonden. Lees er de ongevallen-statistieken maar eens op na.

— Maar mijn hemel — Murray was om half twaalf in gezelschap van zijn vrouw en Aucland. Wil je mij eens zeggen hoe het mogelijk is dat wij hem om ruim een uur in den nacht dood in zijn bibliotheek hebben aangetroffen?

— Ik zou het graag willen zeggen, als ik 't zelf maar wist! antwoordde Raffles kalm. Hier schuilt natuurlijk het kardinale punt. In ieder geval kan het niet moeilijk zijn, te onderzoeken waar Mur-

ray gisteren gesoupeerd heeft en hoelang hij daar dan gebleven is.

— En als je dat zult hebben ontdekt, Edward — dan is er nog een geheimzinnig punt. — Murray moet namelijk voor zijn vrouw en Aucland het nachtcafé hebben verlaten. Met welk doel deed hij dat?

— Jawel — jij stelt maar vragen en je verbeeldt je dat ik daar aanstonds op kan antwoorden, zeide Raffles eenigszins ongeduldig. Maar ik ben niet alwetend en ook geen gedachtenlezer! Maar intusschen boezemt de zaak mij zooveel belang in, dat ik stellig voornemens ben er een onderzoek naar in te stellen. Er zijn inderdaad raadselachtige punten, die dringend om opheldering vragen!

— In ieder geval kunnen we het als zeker aannemen dat Adèle Murray de hoofdschuldige moet zijn, want als dat niet het geval was, zou zij natuurlijk zelve naar de politie zijn geloopt om de zaak aan te geven!

— Dat is logisch geredeneerd, Charly.

— Verder staat het wel ongeveer vast, dat die Aucland haar medeplichtige moet zijn geweest.

— Waarom?

— Wat een vraag — natuurlijk omdat hij haar minnaar is!

— Weet je dat zeker?

— Zeker weet ik het niet — maar het wordt algemeen beweerd.

— Dat wil nog niet zeggen, dat het waar is! Bij zulke dingen moet men zeer voorzichtig zijn! Zou jij durven zweren, dat je vannacht zijn stem op den gang herkend had?

— Dat zeker niet!

— Ik evenmin! Ik zou eerder gezegd hebben, voor zoover het mogelijk was er over te oordeelen, dat de stem veel lager was dan die van Aucland, die wij vaak gehoord hebben, want de jonge man is lid van deze club — evenals Murray zelf trouwens.

Charly Brand at even zwijgend voort, in diepe gedachten verzonken. Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Je hebt immers het nummer van de auto goed onthouden? vroeg hij op levendigen toon.

— Ik heb het zelfs genoteerd!

— Welnu, dan valt het al heel gemakkelijk na te gaan, wie de auto toebehoort. Je hebt het slechts te vragen op het bureau voor rijbewijzen.

— Dat ben ik dan ook van plan! antwoordde

Raffles bedaard. Volgens jou redeneering ligt het het meest voor de hand, dat de auto aan Aucland toebehoort, nietwaar?

— Ongetwijfeld!

— Welnu, ik ben van een andere meening! hernam Raffles langzaam.

— Waarop baseer je die meening?

— O, louter op intuïtie! Ik ken den jongen Aucland wel slechts oppervlakkig, maar ik vind hem geen type voor den moordenaar uit hartsucht. En zeker geen moordenaar, die met vergift werkt!

Charly keek Raffles een oogenblik hoofdschuddend aan, wreef over zijn voorhoofd en zeide klagend:

— Maak nu wat ik je bidden mag de zaak nog niet ingewikkelder dan ze al is. Als Aucland het niet gedaan heeft, dan moet er een andere minnaar zijn — tenminste wanneer je vermoedt dat zij de hoofddaderes is!

— Welnu, niets belet ons om dat aan te

nemen! hernam Raffles bedaard. Ik moet je er echter opmerkzaam op maken....

Raffles hield midden in den zin op.

Hij bleef met opgeheven vork zitten, als uit steen gehouwen.

Tegenover was een groote spiegel opgehangen achter den rug van Charly en in dien spiegel kon hij een groot gedeelte van de aangrenzende biljardkamer overzien.

Charly, die op het slot van den zin wachtte, keek verwonderd van zijn bord op en vroeg:

— Welnu?

— Kijk eens ongemerkt in de biljardkamer, daar aan het dichtstbijzijnde biljard — die man in zijn licht geruit pak!

Charly keek in de aangeduide richting en zijn vork viel kletterend op zijn bord.

Hij had den man in het geruite pak, die juist een keu uit het rek had genomen, vlak in het gelaat gezien.

Het was Adolph Murray.

Hoofdstuk IV.

Raffles gaat op onderzoek uit.

De ontdekking was zoo onverwacht, zoo verrassend en zoo buitengewoon, dat de beide mannen eenigen tijd zwijgend over hun borden gebogen bleven, ten prooi aan een verwarring, die zij moeilijk konden verbergen.

Maar Raffles was zichzelf binnen enkele seconden weder meester en zeide op zachten toon:

— Je herkent hem natuurlijk?

— Wel, wie zou het anders zijn als Murray! antwoordde Charly, die den man in het geruite pak nog eens goed had aangezien. Een vergissing is immers buitengesloten.

— Wat moeten wij daaruit afleiden?

— Natuurlijk het eenige wat er uit af te leiden valt — Je hebt je vergist en Murray was niet dood! Acht je dat zelf mogelijk?

— Ja, antwoordde Raffles zonder aarzelen. Er zijn toestanden, die zoo bedriegelijk op den dood gelijken, dat zelfs bekwame geneesheeren er zich wel eens mee vergissen, wanneer zij geen langdurig onderzoek instellen — een aderlating aan de voetzolen toepassen, de mondspiegel ge-

bruiken, den hartslag zeer nauwkeurig nagaan, enz. Voor dit alles heb ik mij den tijd niet gegund en ik zou er dus geen eed op durven doen, dat Murray inderdaad dood was, al vertoonde hij er ook alle kenteekenen van. Je zult je wel willen herinneren, dat ik in den loop van onze avonturen zelf eenige keeren iemand in dien toestand heb gebracht!

— Maar je sprak van een vergiftiging!

— En daarin heb ik mij niet vergist. Ik heb zeer duidelijk de eenigzins zure lucht geroken van een Indisch, plantaardig en snelwerkend vergif! Maar diezelfde lucht ruikt men ook aan een eigenaardige stof, welke een toestand teweeg kan brengen, die bedriegelijk veel op den dood gelijkt — en die op zijn minst eenige dagen aanhoudt.

— Dan moet dit middel ditmaal gefaald hebben, anders was het onmogelijk dat wij Murray hier thans zagen rondloopen. Het is nu precies twaalf uur geleden, dat wij het huis in Maiden Lane verlieten!

En ik kan niet zeggen, Edward, dat de

toestand er voor mij duidelijker op is geworden! Ik begrijp nu minder dan ooit wat er in die houten kist kan hebben gezeten!

— En ik heb een gevoel, Charly, alsof er binnen in mijn hoofd een groote wekker afloopt! zeide Raffles, die in den spiegel met gespannen aandacht naar Murray keek, die thans met een ander lid van de Club een partij biljartte.

De twee mannen hadden een voortreffelijke plek tot hun beschikking, teneinde ongemerkt den bankier te kunnen gadeslaan.

Murray scheen voortreffelijk in zijn humeur te zijn, er lag wat kleur op zijn anders zoo bleeke gelaat en hij sprak opgewekt met zijn partner.

Raffles bleef hem eenigen tijd zwijgend gadeslaan en zeide toen hoofdschuddend tegen Charly:

— Aan een gelijkenis valt natuurlijk niet te denken — hij is het wel inderdaad. Maar hoe het mogelijk is, dat iemand twaalf uur nadat wij hem als dood hebben aangetroffen, vroolijk en wel staat te biljarten alsof er geen vuiltje aan de lucht is, dat is meer dan ik mij voor het oogenblik kan verklaren. Maar kom, laten wij spoedig den maaltijd gaan beëindigen en op onderzoek uitgaan. Wij zullen langzaam door de biljardkamer loopen en een paar woorden met Murray wisselen — misschien leveren die ons wel den sleutel tot het raadsel.

De twee vrienden haastten zich dus om hun lunch te beëindigen, betaalden den kellner, stonden op en wandelden langzaam door de eetzaal naar de biljardkamer.

Murray had den vice-president dadelijk zien aankomen, nam zijn cigarette uit den mond en zeide op vroolijken toon:

— Op de club geluncht, Mylord. Waaraan heeft zij dat groote genoegen te danken?

— Ik kon niet anders, waarde Murray! antwoordde Raffles glimlachend. Ik was het wel verplicht, omdat de honger mij kwelde en ik hier juist in de buurt was!

Hij keek den bankier scherp aan, terwijl hij sprak, maar diens gelaat vertoonde de gewone uitdrukking, die hij er steeds op gezien had — er viel niets te bespeuren van eenige vrees of onrust, over hetgeen er dien nacht was voorgevallen en het gebeurde moest wel onopgemerkt aan hem zijn voorbijgegaan. Murray scheen over stalen zenuwen te beschikken.

De beide heeren wisselden nog eenige woorden, Raffles en Charly gingen verder, traden

door een der beide deuren de conversatiezaal binnen, waar zich nog slechts eenige leden bevonden, staken deze ook in zijn geheel over en bereikten de breede gang, die naar de vestibule voerde.

Daar kwam een der bedienden haastig aanloopen met hun hoed, en een paar seconden later stonden Raffles en Charly op straat.

De Groote Onbekende bleef een oogenblik in nadenken staan en begon toen:

— Het is, dunkt mij, het beste, als wij de werkzaamheden verdeelen.

— Ik ben volkomen tot je dienst!

— Jij gaat naar het kantoor voor de rijbewijzen en informeer daar aan wien de auto toebehoort, die het nummer S.R. 15019 draagt. Ik zal in de buurt van het Gaiety theatre onderzoek doen naar het nachtcafé, waar het drietal gesoupeerd heeft. Heb ik dat eenmaal gevonden, dan zijn wij waarschijnlijk al heel wat verder!

— Maar waar zullen wij elkander treffen?

— Op de Club, om vijf uur!

— Tot straks dan — en goed succes!

— Tot straks.

De beide vrienden drukten elkander de hand en gingen ieder huns weegs.

Raffles was genoodzaakt een huurauto te nemen, want van het clubgebouw tot aan het Gaiety theatre was minstens anderhalf uur loopen en hij wilde zoo weinig mogelijk tijd verliezen.

In de auto gezeten, die snel wegreed, gaf Raffles zich aan zijn overpeinzingen over.

De geheimzinnige zaak in Maiden Lane hield zijn aandacht, zijn belangstelling geheel gevangen.

Hij moest zichzelf bekennen dat hij de toedracht nog altijd niet doorzag en hij verweet het zichzelf thans, dat hij geen pogingen had gedaan, Adèle Murray gade te slaan, toen zij tusschen een en twee uur in den nacht thuis kwam, met een metgezel, dien Charly Brand voor Aucland had aangezien — een opvatting welke Raffles volstrekt niet kon deelen.

Zelfs indien het waar was, zooals de booze wereld beweerde, dat de jonge man de minnaar was van Adèle Murray, dan nog kwam het Raffles zeer onwaarschijnlijk voor dat Aucland, een knaap nog bijna, medeplichtig zou zijn aan een misdaad als deze.

Maar was er wel een misdaad gepleegd?

Wat beteekende het, dat Murray reeds nu vroolijk en gezond rond liep, terwijl hij zich een

half etmaal geleden in een toestand bevond, die bedriegelijk veel op den dood geleek, en die, naar Raffles zelf verwacht had, minstens drie maal acht en veertig uur had moeten aanhouden.

Want hij kende het middel dat was toegepast — er bestond geen tegenmiddel, in staat den gene die door het giftige mengsel bedwelmd was, weder uit dien toestand te verlossen.

Alleen de natuur zorgde ervoor, dat na drie dagen het slachtoffer vanzelf weder tot bewustzijn kwam, geplaagd door vreeselijke hoofdpijnen, half verlamd nog, maar niettemin levend — en die onaangename verschijnselen namen geleidelijk af en na twee dagen gevoelde het slachtoffer zich weder volkomen normaal.

Maar dat dit reeds twaalf of eigenlijk tien uur nadat het mengsel was toegediend, kon geschieden, was Raffles een raadsel, hetwelk hij vruchteloos trachtte op te lossen.

Maar nog meer vragen vroegen om antwoord.

Als de nachtelijke bezoeker niet Humprey Aucland was geweest, wie was het dan?

Wie was de tweede man geweest, die hielp bij het wegdragen van de blijkbaar zeer zware kist?

Was het denkbaar, dat de bedienden die toch zeker om zeven uur of halfacht opstonden, het lichaam van hun meester niet aanstonds gevonden hadden?

En als Murray het was geweest, die daar in bewusteloozen toestand in een groote boekenkist werd weggedragen — waarheen hadden die twee geheimzinnige mannen hem dan gebracht — hoe was het dan mogelijk, dat hij daar thans vroolijk en wel stond te biljarten, alsof er niets gebeurd was?

Wilde hij misschien een schandaal vermijden en zijn vrouw niet in de zaak mengen?

Dat was onaannemelijk, want men kende de verhouding tusschen de echtelieden en Murray was allesbehalve zachtzinnig uitgevallen.

Raffles klemde het hoofd tusschen beide handen en dacht ingespannen na.

Maar eensklaps hief hij het hoofd weder op en keek door het portierraampje.

De auto reed op dat oogenblik juist langs het hotel Cecil.

Raffles tikte tegen de voorruit en toen de chauffeur de auto tot stilstand bracht, liet Raffles het raampje zakken en riep den man toe:

— Rijdt eerst even door Maiden Lane en houdt

op voor het huis van mijnheer Murray, den bankier.

De chauffeur knikte, de auto reed verder, ging een zijstraat in en sloeg toen Maiden Lane in, om stil te staan voor het trappenhuis van den bankier.

Raffles stapte snel uit en ging haastig over het klinkerpad naar het huis.

Op zijn bellen werd hem de deur geopend door een bediende, die hem niet kende, en tot wien hij de vraag richtte:

— Is mijnheer Murray thuis, goede vriend? Zou ik hem even kunnen spreken?

— Mijnheer is op dit oogenblik niet thuis, mijnheer! antwoordde de bediende. Het spijt mij, wilt u uw kaartje achterlaten?

— Dat is niet noodig — ik zal wel weer eens terug komen! Het spijt mij nu, dat ik vanmorgen om tien uur, toen ik hierlangs kwam, maar niet even heb aangescheld. Maar ik begreep wel, dat ik mijnheer Murray op dat vroege uur niet bij de hand zou vinden!

— Nu, gij hadt het gerust kunnen doen! hernam de bediende glimlachend. Want mijnheer was vanmorgen evenals altijd om acht uur al op de been!

Raffles verzekerde later aan Charly dat hij een gevoel had alsof hij een slag op het hoofd kreeg; toen hij die woorden hoorde.

Er bewoog zich echter geen spier op zijn gelaat, toen hij hernam:

— Dan spijt het mij erg, dat ik maar geen gevolg heb gegeven aan mijn eerste ingeving! Het doet er echter niet veel toe — ik kom vandaag of morgen nog wel eens aan. Goeden dag, vriend!

En Raffles ging haastig weder terug, stapte in de auto, nadat hij den chauffeur had toegeroepen, hem naar het „Eden Restaurant” te rijden en liet zich toen weder in de kussens vallen.

Murray was om acht uur, weder op de been geweest.

De bedienden hadden niets bijzonders aan hem gemerkt, — hij was blijkbaar in zijn eigen bed ontwaakt.

En toch — het liep reeds naar twee uur, toen Murray als dood in zijn stoel zat, en het middel kon hem toen pas zeer kort tevoren zijn toegediend.

— Maar zoiets is onmogelijk! riep Raffles bijna luid. Het is eenvoudig ondenkbaar dat de man,

dien ik in een toestand van volkomen verdooving en verstijving vond, met stilstaand hart, marmerharde spieren en lichtlooze oogen, zes uur daarna in zijn eigen bed zou ontwaakt zijn. Maar als ik zeg dat dat onmogelijk is, dan.... dan....

En weer begroef Raffles het hoofd in de handen, besloten, om tot iederen prijs dit geheim op te lossen.

Tien minuten later stond de auto stil voor het „Eden Restaurant”, een van de duurste en weelderigste nachtcafé's dicht bij het Strand, waar tot vroeg in den morgen gedanst werd.

En zijn goed gesternte had Raffles aanstonds naar het juiste adres gebracht, want op zijn vraag deelde de gérant van de zaak hem mede, dat mijnheer Murray met zijn vrouw en mijnheer Aucland omstreeks kwart voor twaalfen het restaurant waren binnen gekomen en zich dadelijk naar de groote restauratiezaal hadden begeven.

— Zij namen dus geen afzonderlijk eetzaaltje? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer! antwoordde de gérant, die lord Aberdeen niet kende en wel een weinig verbaasd over de vragen, die hem werden gesteld. Mag ik vragen waarom gij daar zooveel belang in stelt?

— Als gij het weten wilt, ik behoor tot het personeel van een informatiebureau en ik heb opdracht gekregen, om de gangen van mijnheer Aucland na te gaan. Mijn beroepsgeheim verbiedt mij natuurlijk u nadere inlichtingen te geven! Ik verzeker u echter dat ge volstrekt geen gevaar loopt, omdat gij indiscreet zijt, ik wilde slechts nog weten wanneer mijnheer Murray is weggegaan, want hij is immers alleen vertrokken?

— Volstrekt niet, hij is heengegaan in gezelschap van mevrouw Murray en mijnheer Aucland.

— Hoe laat was dat?

— Het zal wel minstens kwart over eenen zijn geweest!

Slechts met moeite drong Raffles een kreet van verrassing terug, die hem naar de lippen drong.

Insteede van op te klaren, werd het geheim hoe langer hoe raadselachtiger.

Van het „Eden Restaurant” naar het huis in Maiden Lane, was zelfs met een auto op zijn minst tien of twaalf minuten en het was één uur, toen Raffles en Charly het huis binnen gingen.

Hij dankte den gérant met eenige woorden, verliet het restaurant en stond eenigen tijd stil op het trottoir, niets merkende van de drukte om hem heen en het zelfs niet voelende, dat men hem herhaaldelijk tamelijk onzacht op zijde duwde, zoozeer had de mededeeling van den gérant hem verrast.

Maar langzamernand was het, alsof er een tijpe van den sluier werd opgelicht, die tot dusverre het geval omhulde....

Maar de oplossing, de eenige, welke Raffles voor de zaak wist, was zoo zonderling, dat hij nog geen vaste gevolgtrekkingen durfde maken en hij besloot, eens af te wachten, wat het onderzoek van Charly Brand zou hebben opgeleverd.

Hij liep langzaam het Strand af, sloeg White Hall in, liep langs de kazernes van de bereden lijfgarde en het ministerie van financiën en ging door de Charles street naar het James park.

Het was er op dat uur tamelijk druk, maar Raffles wist een stil plekje te vinden, zette zich op een bank en verzonk in diep nadenken.

Let op:
De Cigaret J. v. K.
is in blik verpakt.

Hoofdstuk V.

Het begint te dagen.

Toen Raffles een uur later zijn bank weder verliet, had zijn gelaat een geheel andere uitdrukking gekregen.

Hij stond vastberaden, bijna vroolijk op.

Hij had zich vast voorgenomen, het spoor te volgen, dat hij had meenen te ontdekken.

Met lenigen stap verliet hij het park, nam aan het begin van het Strand een auto en liet zich naar het clubgebouw brengen.

In de conversatiezaal trof hij Charly Brand aan, die zijn onderzoek reeds beëindigd scheen te hebben.

De beide mannen begaven zich haastig naar een hoek van het groote vertrek, waar niemand hen kon beluisteren en Raffles begon:

— Heb je iets ontdekt? Weet je aan wien de auto toebehoort?

Charly knikte opgewekt en antwoordde toen:

— Het ging gesmeerd! Ik wist het al anderhalf uur geleden. Zij stonden mij daar heel vriendelijk te woord, sloegen hun registers op en deelden mij mede dat de auto toebehoorde aan Robert Lindley. Ik sloeg het adresboek na en vond daar zijn adres in, — Blenheim Crescent 17!

— Prachtig!

— Maar ik vond dat ik nog wat meer kon doen!

— Bravo! Wat heb je gedaan?

— Ik ben eens naar zijn huis gegaan, om te zien hoe hij woonde!

— Wat was het voor een huis?

— Het ziet er fraai uit — en het bleek dat hij de tweede étage bewoont!

— Hoe ben je daar achter gekomen?

— Door er naar te vragen! Ik heb eenvoudig aangebeld en aan den bediende verklaarde ik, dat ik mijnheer wilde spreken, omdat ik gehoord had dat hij een hartstochtelijk verzamelaar was en hem een paar fraaie, oude Gobelins wilde verkoopen.

— Maar de knecht deelde je mede dat mijnheer uit de stad was en waarschijnlijk in de eerste weken niet zou terug komen! zeide Raffles rustig.

— Zeker, dat zeide hij! Maar hoe weet je dat nu weer? riep Charly verbaasd uit.

— O, het was geen zekerheid, het was maar een vermoeden! zeide Raffles luchtig. Apropos, hoe lang ben je hier?

— Een half uur ongeveer!

— Was Murray hier nog toen je kwam?

— Neen, hij was hier maar een half uur ongeveer geweest, vertelde Rick mij, met wien hij gebiljard heeft. En zeg mij nu eens wat jij hebt ontdekt?

— Heel wonderlijke dingen, Charly! Om te beginnen stond Murray vanmorgen om acht uur

op — en zeer waarschijnlijk in zijn eigen slaapkamer!

Charly keek Raffles ongelooflijk aan en zeide toen:

— Maar dat is immers onmogelijk!

— Diezelfde opmerking maakte ik ook — maar onmogelijke dingen bestaan niet! Er moet een oplossing zijn te vinden. Toen ik dit wist, ben ik naar het „Eden“-Restaurant gegaan en daar deelde de gérant mij mede, dat het drietal inderdaad om kwart voor twaalf in het restaurant was gekomen. En hoe laat denk je dat zij er met hun drieën weggingen?

— Vermoedelijk om twaalf uur op zijn laatst, anders kon Murray zich onmogelijk reeds in dien toestand bevonden hebben, toen wij zijn huis binnenslopen!

— Kwart over eenen!

Charly bleef Raffles een oogenblik zwijgend aanzien en zeide toen, langs zijn neus weg:

— Nu, het is zeker dat er op de wereld nog vreemde dingen voorvallen! Begrijp jij er iets van?

— Luister eens, Charly — ik heb een uurtje heel alleen in het James park gezeten en nagedacht. Ik heb alle mogelijkheden aan mijn geest laten voorbijgaan, ik heb getracht de zaak op te lossen door een redeneering uit het ongerijmde toe te passen en ik geloof wel dat dat mij gelukt is. Maar zeg mij eerst eens, is er iets van bekend, dat mevrouw Murray van haar man wou scheiden?

— Wat dat betreft, dat is een publiek geheim.

— Waarom zou zij het dan niet hebben gedaan?

— Daarop kan ik je niet antwoorden. Ik denk echter dat zij, die zoozeer aan weelde gewend is, het niet op een scheiding durft te laten aankomen, waarbij zij zich zou moeten tevreden stellen met een zeer geringe toelage. Want Murray is een zeer sluw man en hij zal er wel voor zorgen, dat de rechter zijn vrouw in het ongelijk moet stellen, als het ooit op een scheiding uitloopt. Hij zal zeker niet voornemens zijn haar meer dan het strikt noodzakelijke voor haar levensonderhoud te betalen.

— Zoo — zoo — nu dat past een beetje in mijn systeem — wat ik zeggen wilde, Charly — weet je soms een goede grap?

Charly, meenende dat hij niet goed verstaan had, keek Raffles verbluft aan en zeide toen:

— Je vraagt of ik een goede grap weet?

— Ja — en een nieuwe alstublieft.

— Wel — ik geloof wel dat ik er een paar weet! antwoordde Charly zeer verbaasd. Waarom vraag je dat?

— Omdat ik heel graag zou willen, dat je dit eens aan Murray vertelde, den eersten den besten keer als je hem ziet — maar wacht er mede totdat ik er bij ben!

— Je houdt mij toch niet voor den gek, Edward?

— Ik spreek in vollen ernst.

— Maar het doel?

— Dat zal ik je mededeelen, zoodra je aan mijn verzoek voldaan hebt! Weet je niet of Murray hier nog terugkomt?

— Rick verwachtte hem vanavond — en denkelyk komt hij dineeren!

— Des te beter! Dat zullen wij dan ook doen! Het is al vijf uur, wij kunnen ons den tijd korten door een partijtje biljard.

Aldus geschiedde en eenige minuten later hielden Raffles en Charly zich onledig met het schoone spel van het groene laken en dachten nog alleen maar aan Masses, Caramboles over den langen band, Piques, trekstooten en klosballen, alsof er geen Murray bestond.

Een uur later begonnen de leden van de Club aan te komen, die voornemens waren in de weelderig ingerichte eetzaal van de Club te dineeren.

En onder hen bevond zich ook Murray.

Hij scheen een goede bekende te zijn van Rick, want hij zocht hem dadelijk op en beiden namen plaats aan een tafeltje voor twee personen.

Ook Raffles en Charly hadden zich naar de eetzaal begeven en de Grootte Onbekende had zijn plaats zoo genomen, dat hij Murray goed in het oog kon houden.

De twee vrienden spraken niet veel, want Raffles had een zwijgende bui, zooals Charly het uitdrukte en de jonge man hield zich zelf onledig met het zoeken naar een oplossing van een vraagstuk dat voor hem vol raadsels was.

Na afloop van het diner begaven de meeste leden zich naar de conversatiezaal of naar de rookkamer en Raffles en Charly volgden hen op den voet.

— Vertel hem nu je grap! fluisterde Raffles — maar tracht hem zoo te krijgen dat het licht van een der groote lampen zijn gelaat helder verlicht.

Charly knikte en een oogenblik later wendde hij zich tot Rick, die opgewekt met Murray praatte en zeide op vroolijken toon:

— Wel Rick, heb ik je de laatste beursgrap al verteld?

— Neen Brand! Laat eens hooren! antwoordde deze, die dol was op goede grappen. Maar ook Murray had zich omgewend en keek Charly vol verwachting aan.

Deze wist zoo te manoeuvreeren, onder het aansteken van zijn cigarette, dat hij Murray onder en een weinig voorbij de electriche lamp kreeg, die midden in het vertrek hing.

Raffles was naast hem gaan staan.

En Charly begon te vertellen.

Hij stond er bij de leden van de Club voor bekend, dat hij een uitstekend verhalen was en zijn grappen deden steeds opgeld.

Hij vertelde de aardigheid met een uitgestreken gezicht, hij wist de pointe voortreffelyk te lancereen — en hij oogstte een groot succes, want wel een half dozijn leden waren komen luisteren, zoodra hij begon te verhalen.

En allen barstten in daverend gelach los.

Murray lachte het hardst van allen, terwijl hij het hoofd achterover boog, zoodat zijn schitterende witte tanden zichtbaar waren.

En Raffles keek alleen naar hem, naar dien wijd geopenden mond met de roode lippen en de groote blinkende tanden.

Een voor een zochten de leden een goed plaatsje uit en staken hun cigaretten of sigaren op.

Maar Raffles had Charly onmerkbaar bij den mouw getrokken en gaf hem nu een wenk hem te volgen.

Zij verlieten het vertrek, liepen zwijgend over de breede gang, die met een dikken looper bedekt was en gingen toen een klein, smaakvol gemeubeld vertrek binnen, de particuliere ontvangkamer van Lord Aberdeen, den Vice-president.

Raffles trok het zware gordijn voor de deur, dat ieder geluid hunner stemmen moest dempen, liet zich in een stoel vallen en wees Charly zwijgend een plaats tegenover hem aan.

— Wat is er? Waarom heb je mij hier laten komen? vroeg de jonge man verwonderd.

— Dat zal ik je zeggen! begon Raffles langzaam. Ik wilde over je grap spreken!

— Vond je haar goed? dat doet mij genoeg — maar ik kan mij niet begripen dat je mij daarom hebt laten hierkomen!

— Het is ook minder om de grap zelf, dan om de uitwerking. Kom Charly, ik zal je maar niet langer in het onzekere laten. Die man, voor wien de grap was bestemd, was zeer zeker Murray niet!

Charly liet zich achterover in zijn gemakkelijken stoel vallen, keek Raffles met groote oogen aan en barstte toen uit:

— Wat zeg je daar? Het was Murray niet? Wil je mij eens zeggen wie het dan geweest is?

— Ik weet het nog niet zeker, maar ik denk dat hij luistert naar den naam van Robert Lindley.

— Dat is sterk! En hoe zou je dat hebben ontdekt?

— Op een zeer eenvoudige manier! Je zult je misschien wel herinneren, dat ik mij gisterenavond over den schijndooden man heb heengebogen, om aan zijn lippen te ruiken. Het licht scheen juist op zijn gelaat en ik kon duidelijk waarnemen dat een der hoektanden in den bovenkaak met goud geplombeerd was. Je begrijpt nu zeker wel waarom ik je vroeg, Murray eens te laten lachen. Hij deed het met wijd open mond, zoodat ik al zijn tanden uitstekend kon zien, maar er was er geen bij, die geplombeerd was!

— Maar, dan moet je hem ook hebben verdacht! riep Charly uit, nog niet van zijn verbazing bekomen.

— Dat deed ik ook!

— En waarop steunde je die verdenking?

— Op de logica der feiten! En ik zal het mij zelf nooit vergeven, dat ik niet onmiddellijk tot de slotsom ben gekomen, die zich als het ware opdrong.

— Nu, wat mij betreft, ik heb van dat dringen geen last gehad!

— Kom, Charly, maak je zelf nu niet slechter van begrip dan je bent! Twee dingen staan vast: Murray verliet om kwart over een met zijn vrouw en zijn vriend het nachtcafé. Wij vonden Murray om een uur in een toestand van verstijving in zijn bibliotheek. Slotsom: Die beide Murrays konden onmogelijk dezelfde zijn geweest!

Charly had zich bij het hoofd gegrepen en steunde:

— Het zal aanstonds barsten, mijn arm hoofd! Want hoe weet je nu, wie de echte, wie de valsche Murray is?

— Natuurlijk is de valsche Murray de man met de gave tanden!

— De reden?

— Wel, welk motief zou de echte gehad hebben deze rol te spelen?

— Maar, als er hier een aanslag gepleegd is, dan zou Aucland op de hoogte zijn geweest? Was die dan medeplichtig?

— Wel neen, want hij wist evenmin van die persoonsverwisseling als.... laten wij zeggen als Charly Brand. Hij meende met den waren Murray in het restaurant te zitten en het was slechts een man, die sprekend op hem geleek!

— En bestaat zoiets, behalve in romans en detective verhalen?

— Het bestaat, Charly! De crimineele geschiedenis kent verscheidene voorbeelden van zulke wonderbaarlijke gelijkenissen. Maar mijn hemel je moet er toch zelf wel van gehoord hebben, dat Wilhelm von Hohenzollern, de expresident Loubet, de vermoorde, laatste Czaar van Rusland, Felix Faure en Lloyd George allen dubbelgangers hebben, die zoo verbluffend veel op hen gelijken of geleken, dat zelfs hun beste wederzijdsche vrienden, ja, hun naaste familieleden er zich menigmaal mee vergisten.

— Maar, dat zijn immers groote toevallen! En is het niet wat al te veel van het toeval gevegd, dat het er voor zou zorg dragen, den misdadiger en het slachtoffer sprekend op elkaar te doen gelijken?

— Misschien bestaan zij elkander in den bloedel hernam Raffles na eenige oogenblikken te hebben nagedacht. Ik heb ook nog niet kunnen ontdekken of die zwarte baard valsch is. Maar je zult nu wel inzien, waarom ik je met vrij groote zekerheid kon zeggen, dat Robert Lindsey zoogenaamd op reis zou zijn, want het is duidelijk dat hij geen twee rollen tegelijk kan spelen.

— Maar zeg mij dan toch wat het doel van deze lugubre comédie kan zijn geweest?

— Ik stel het mij zoo voor. Om te beginnen kunnen wij wel aannemen zonder vrees voor tegenspraak dat Lindley de werkelijke minnaar van Adèle Murray is en dat zij dien ongelukkigen sukkel van Aucland slechts gebruikt heeft als pis-aller, als een soort bijlooper, een bliksemafleider, bestemd om de aandacht van den waren minnaar af te leiden. Zij heeft Lindley waarschijnlijk herhaaldelijk in het geheim

ontmoet en zij beiden zullen het plan hebben gemaakt, waarvan wij de uitwerking hebben kunnen waarnemen.

— En wat was dat plan?

— Wat anders dan den lastigen echtgenoot te dooden en zijn plaats te doen innemen door den minnaar, die toevallig veel op hem gelek!

Charly huiverde en zeide op een toon van afschuw:

— Maar dat is beestachtig, Edward! Die vrouw zou dus kunnen wonen naast den moordeenaar, in hetzelfde huis, waar zij aan de zijde van haar vermoorden echtgenoot zooveel jaren had doorgebracht?

— O, een vrouw die werkelijk liefheeft, is tot zulke dingen in staat! antwoordde Raffles schouderophalend. Ik geloof dat vrouwen als Macbeth geen uitzondering zijn en vaker voorkomen dan wij mannen wel denken! Het is alleen maar gelukkig, dat de omstandigheden haar beletten aan haar innigste wenschen gevolg te geven!

— Nu denk je misschien dat de zaak voor mij heel duidelijk is? Maar dan vergis je je toch deerlijk! hernam Charly. Want zie eens hier — wij zeggen, dat de valsche Murray in het Eden Restaurant heeft gezeten, met zijn minnares en Aucland!

— Zoo is het!

— Maar dat moet dan dezelfde Murray zijn geweest, die in de loge van den schouwburg zat?

— Daaraan twijfel ik ook geen oogenblik!

— Goed. Zeg mij dan nu eens, waar op dat moment de echte Murray was.

— Je denkt mij te vangen — en ik wil wel erkennen, dat ik dat niet volkomen zeker weet. Maar het staat wel vast, dat Murray omstreeks half één het middel moet hebben binnen gekregen, dat hem in den toestand van schijndood heeft gebracht. Het kan natuurlijk even goed twaalf uur en ook wel elf uur zijn geweest, — dat is volstrekt niet uit te maken!

— En hoe zou hij het vergif dan hebben binnengekregen?

— O, het kan in zijn avondgroc gemengd zijn geweest!

— Daar heb ik je dan toch, Edward! Een man als Murray maakt niet zelf zijn groc gereed, maar laat het door een van de bedienden doen! Die bediende heeft dus zijn meester thuis gezien — maar hij heeft hem ook naar den schouwburg zien gaan!

— Wat zou dat? Kan een man als Murray niet met zijn vrouw naar den schouwburg gaan en alleen terugkeeren? Wel, daar zal de bediende niets verwonderlijks in hebben gezien!

— Maar naderhand kwam de valsche Murray thuis!

— Zonder twijfel — maar sluipend als een kat en zonder dat de bediende dien tweeden Murray zag! Dat alles heeft het misdadige paar uitstekend berekend, wees daar maar zeker van! De vrouw is eerst gaan zien hoe de zaken stonden en heeft toen pas haar minnaar geroepen!

— Het moeten er twee geweest zijn, Edward!

— Twee? Hoe kom je daarbij? vroeg Raffles verwonderd.

— Wij hebben toch twee mannen met de kist zien sjouwen!

— Lieve hemel, Charly, een weinig meer bevattelijkheid wat ik je bidden mag! Die tweede man was natuurlijk Adèle Murray, die zich in manskleeren gestoken had!

— Hoe weet je dat nu, zoo zeker?

— Omdat iedere andere uitlegging onaanvaardbaar is!

— En wat hebben zij met het lijk gedaan?

— Ik wilde dat ik het wist, Charly! Het is natuurlijk ergens naar een eenzame plek gebracht, met steenen bezwaard in de Theems geworpen, of in een diepen put, — maar in ieder geval zullen wij den echten Murray nooit meer in levenden lijve voor ons zien!

Maar althans in dit laatste opzicht zou Raffles zich vergissen....

Hoofdstuk VI.

Op post.

De eerste aandrift van Raffles was geweest, aanstonds door een anonym schrijven Scotland Yard op de hoogte te stellen van zijn vermoedens.

Een zoo afschuwelijke misdaad, in koelen bloede beraamd en uitgevoerd, moest gestraft worden. Maar bij nadere overweging besloot Raffles

nog niet aanstonds tot handelen over te gaan.

Er was iets in het gedrag van Adèle Murray, zoowel als in Robert Lindley, dat zijn aandacht had gaande gemaakt.

Het avontuurlijke leven van Raffles had hem in aanraking gebracht met moordenaars van beiderlei geslacht en allerlei aard — moordenaars uit liefde, uit wraakzucht, uit geldzucht, maar die allen gedroegen zich na de gepleegde daad geheel anders dan Adèle Murray!

Raffles had haar dadelijk door Charly Brand in verschillende vermommingen laten bespieden, en ook hij zelf had haar zooveel mogelijk aandachtig gadegeslagen.

Hij had vroeger als gast wel eens in het huis der Murray's vertoefd, en hij scheen plotseling behoefte te hebben gekregen de kennismaking te hernieuwen en had een paar maal een bezoek gebracht in het huis in Maiden Lane.

En hij trof Adèle, de schoone vrouw van den bankier, aan in een toestand van prikkelbaarheid, van onrust, maar zeker niet in dien van een vrouw, die zoeven een vreeselijke misdaad gepleegd had.

Het was alsof zij in afwachting leefde van iets wat nog geschieden moest — zij was zenuwachtig, zij lachte Raffles wat al te luid en te druk en zij scheen op bezoek slechts matig gesteld te zijn, niet alleen van Lord William Aberdeen, maar van alle andere vrienden en bekenden.

Wat den valschen Murray betreft — een dag was voor Raffles voldoende geweest, om hem de zekerheid te verschaffen dat de rol van den bankier inderdaad gespeeld werd door Robert Lindley.

Hij had zich een nauwkeurige beschrijving van den jongen man weten te verschaffen, hij had in een der sportbladen zelfs een portret gevonden en onmiddellijk was hem de zeer groote gelijkenis opgevallen van het bovenste gedeelte van het gelaat, want Lindley droeg geen baard.

En juist die zwarte baard maakte de gelijkenis volkomen.

Met een zekerheid en een gemak, die ondanks alles de bewondering afdwongen van den Gentleman Dief, had Lindley de moeilijke taak aanvaard, die hem op de schouders was gelegd en die hem slechts eenigszins werd vergemakkelijkt door de omstandigheid, dat hij jaren lang werkzaam was geweest op een effectenkantoor en van allerlei beurszaken voortreffelijk op de hoogte was.

Misschien was zijn particuliere secretaris de eenige, die zich een weinig verwonderde over zekere hiaten in het geheugen van zijn werkgever, over zekere onverklaarbare herroepingen van vroeger gegeven bevelen — maar dat was dan ook alles.

Het bankpersoneel werkte als gewoonlijk, zonder een seconde te twijfelen aan de identiteit van hun patroon.

Ook de bedienden gingen geregeld hun gang en het was duidelijk dat ook zij geen oogenblik achterdocht koesterden.

Maar ook Murray gedroeg zich geenszins als de man, die een etmaal geleden door vergift een medemensch uit den weg heeft geruimd.

Hij was vroolijk en opgewekt — en het was geen dwang, dien hij zich daarbij oplegde, zooals Raffles duidelijk kon waarnemen.

Hij verscheen op zijn gewone uren in de Club, praatte of las, biljartte of kaartte en Raffles kon volstrekt niets bijzonders bij hem waarnemen.

Wat Charly betreft — hij begon te gelooven, dat de geheele zaak zich anders had toegedragen en dat deze man onmogelijk een rol kon vervullen.

Maar Raffles herhaalde hem eenige malen met vaste stem, dat hij zich onmogelijk kon vergissen — de baard van den zoogenaamden Murray was valsch en zijn tanden waren volkomen gaaf.

En het was dan ook het vaste voornemen van den Grooten Onbekende om de zaak te onderzoeken, totdat hij den sleutel in handen zou hebben die hem het raadsel zou oplossen.

Charly Brand voerde daarentegen aan, dat Murray wel dood moest zijn, daar men anders toch iets van hem had gehoord, verondersteld dat Raffles gelijk had en dat hier werkelijk een aanslag was gepleegd.

Maar Raffles trok slechts de schouders op en gaf te kennen dat het in een stad als Londen al zeer gemakkelijk was iemand voor eenigen tijd te doen verdwijnen, zonder dat er een haan naar kraaide.

Het was op den morgen van den tweeden dag na de zonderlinge gebeurtenis in Maiden Lane, toen Raffles, die van een wandelrit terugkeerde, tot Charly Brand zeide, die in de bibliotheek van het huis in de Regent Street bezig was eenige nieuwe boeken te catalogiseeren:

— Luister eens, Charly — de rit heeft mij raad gebracht! Wanneer Murray dood is, in het

water geworpen, of wie weet waar heen gebracht — dan zal het buitengewoon moeilijk wezen, de zaak te onderzoeken. Leeft hij echter nog, dat moet het misdadige paar hem ergens hebben opgesloten met een bepaald doel, dat ik wil leeren kennen en zoo dit laatste het geval is, dan staan onze kansen niet zoo kwaad.

— Hozoo? vroeg Charly, terwijl hij een etiquette op een boekenrug plakte.

— Wel, die twee willen, ingeval Murray nog tot den levende behoort, iets van hem hebben. Daartoe is het noodzakelijk dat zij hem nu en dan bezoeken en wij hebben niets anders te doen dan hen dag en nacht in het oog te houden — tenslotte zullen zij zich bloot geven en krijgen wij de gelegenheid hen te volgen!

— Maar dat kan dagen duren, Edward! riep Charly uit.

— Dagen, weken of maanden — wat doet het ertoe! hernam Raffles. Ik had mij voorgenomen dien Murray voor een groot bedrag te bestelen. Hij is zoo ontactvol geweest, mij dit te beletten door zich dood te houden. Leeft hij inderdaad nog, dan moet ik revanche nemen — is hij dood, nu, dan zal ik 't hem verder niet kwalijk nemen. Ik beschouw dan de zaak als afgedaan, tenminste wat mijn aandeel betreft. Het spreekt dan echter vanzelf, dat die Lindley en zijn minnares hun straf niet mogen ontloopen.

— Ik weet een veel eenvoudiger oplossing, Edward — bel Scotland Yard op en deel Baxter, den hoofdinspecteur je vermoedens mede! Een kwartier later zal er een huiszoeking bij Murray gedaan worden, het bedrog komt natuurlijk spoedig aan het licht en daarmee is de zaak afgelopen!

— Je loopt te hard van stal! Ik waarschuw de politie alleen als ik zekerheid heb, dat Murray inderdaad vermoord is. Is dat niet het geval, leeft hij nog, dan ben ik aan mijn eigen eer, als inbreker, verplicht de comédie nog eenigen tijd voort te zetten! Bedenk toch eens welke prachtige poets men zou kunnen spelen aan de gelieven, wanneer mijn vermoedens juist blijken te zijn.

— Wat is dus je plan?

— Ziehier! Jij, Henderson en ik zullen beurtelings het huis van Murray bewaken, goed vermomd natuurlijk. En iederen keer, dag of nacht, wanneer zij uitrijden met de auto, gaat de man, die op wacht staat, hen achterna, om te zien

waar zij blijven. Dat hoeft echter niet te worden gedaan als zij een chauffeur meenemen, want het is ondenkbaar dat zij zich willen blootstellen aan gevaar van ontdekking door een derde in de zaak te betrekken. En wij kunnen den wachtpost om twee uur des nachts gerust intrekken, laat ons zeggen tot acht uur 's morgens, want het is niet heel waarschijnlijk dat Lindley en zijn minnares den nacht zullen gebruiken om een autoritje te maken, dat waarschijnlijk verscheidene uren zal duren. Eerder denk ik dat zij daarvoor den avond uitkiezen. Wij beginnen er aanstonds mede. Heb je op het oogenblik nog veel te doen?

— Over een kwartier ben ik gereed!

— Dan zul je mij een genoeg doen, als je het eerst op post gaat staan en ik geloof genoeg vertrouwen te kunnen stellen in je behendigheid, om erop te kunnen rekenen, dat je hen niet zult laten ontsnappen als zij uitgaan. Je kunt natuurlijk beschikken over de huurauto, die wij in de garage hebben, om hen te volgen. Neem anders een motorrijwiel — doe wat je wilt, als je maar als een klit aan hen blijft vastkleven!

— Ik zal natuurlijk doen wat je mij verzoekt, Edward — maar ik ben overtuigd dat de moeite volkomen overbodig zal zijn! zeide Charly op mistroostigen toon. De man werkt natuurlijk overdag, wil hij in zijn rol blijven.

— Voor dergelijke dingen zal hij zichzelf wel eenige uren vacantie gunnen! hernam Raffles. Het is nu ongeveer half tien — om half elf kun je daar zijn!

— En als hij toevallig al uit is, wanneer ik daar kom?

— Dan blijf je eenvoudig wachten tot hij terugkomt — je zult het wel merken! antwoordde Raffles laconiek. Heb je nog meer aanmerkingen?

— Ik zwijg al — ik zeg niets meer! Maar wij verknoeien onzen tijd.

Intusschen, hoe Charly er dan ook over dacht, hij stond een uur later, uitstekend vermomd als een telegrambesteller, in Maiden Lane op post, zorg dragende dat hij niet gezien werd en toch zelf de breede voordeur van het heerenhuis geen oogenblik uit het oog verloor.

Hij stond er, of zat op een stoep, tot zijn maag begon te jeuken, waaruit hij afleidde dat het bij eenen moest zijn en ging pas heen, toen Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles en diens trouwe metgezel bij velen van zijn avonturen, hem kwam aflossen.

— Ik ben blij dat je er bent, James, begon Charly, terwijl hij den reus naar een portiek trok. Ik heb honger en het dreutelen maakt moe! Heeft Mylord je reeds op de hoogte gebracht van de zaak?

— Ik weet dat ik acht moet slaan op mijnheer Murray, den bankier en hem moet volgen waar hij ook gaat! Waar staat de auto?

— In de garage, op tien meter hier vandaan. Hier heb je de reu, wacht, ik zal even met je meegaan en den garagehouder op de hoogte brengen. Je ziet er waarachtig angstwekkend uit met dien rooden ringbaard, James.

— Ik kan niet zeggen dat hij mij mooier maakt, mijnheer Brand — maar mylord vond het noodzakelijk, dat ik mij aldus toetakelde. Heeft u niets gezien?

— Niets! Ik heb het gras zien groeien, dat is alles! Ik hoop dat jij meer succes zult hebben, maar ik betwijfel het!

Onder het spreken waren de twee mannen naar de garage gelopen, op een hoek van een breede zijstraat gelegen en waar Charly de huurauto had gestald, die in alles geleek op een gewone Londensche taxi, maar voorzien was van een zeer sterken motor, waardoor het voertuig met het grootste gemak een snelheid van ruim honderd kilometer kon halen.

Charly overhandigde den reus in bijzijn van den opzichter van de garage het reu en daarop verwijderde hij zich snel, verheugd dat hij voor dien dag verlost was van een karwei, die hem volkomen nutteloos toescheen.

Raffles wachtte hem in de kleine rookkamer van het huis in de Regentstreet, maar Charly kon hem slechts mededeelen dat hij vruchteloos op post had gestaan.

— Morgen heb je misschien meer succes! zeide Raffles koeltjes — en met dien schralen troost moest Charly zich tevreden stellen.

De beide vrienden brachten een deel van den middag door met het beramen van een vrij gevaarlijk plan, hetwelk verband hield met de aankomst van een schatrijken Poolschen Landedelman te Parijs, wiens juweelen het gesprek van den dag vormden, dineerden thuis en om half acht maakte Raffles zich gereed op zijn beurt Henderson te gaan aflossen.

Hij vermomde zich snel, trok een eenvoudig

chauffeursuniform aan en nam afscheid van Charly met de woorden:

— Wanneer ik om half drie niet terug ben, dan is dat een bewijs dat zij uit zijn gereden en dat ik hen gevolgd ben. Maar in ieder geval behoef je niet op mij te wachten, dat spreekt van zelf.

Nog een handdruk en daarop ging Raffles heen, vol goeden moed. Hij vond Henderson op de afgesproken plek, met de handen in de zakken, zijn houten pijp tusschen zijn tanden geklemd.

Raffles had niet veel tijd besteed aan zijn vermomming en toch duurde het nog tamelijk lang voor hij Henderson had kunnen overtuigen dat hij inderdaad met Lord William Aberdeen te doen had.

— Heb je iets gezien, James?

— Zij zijn uitgereden, mylord! antwoordde de reus.

— Waarlijk? vroeg Raffles levendig. Waarheen?

— Naar een modebazar, mylord! antwoordde Henderson kalm. Het was aan het Strand, niet ver van het Savoy-hotel — zij zijn zeker geen half uur weg geweest. Ik was er dadelijk bij met de auto, zoodra ik hun eigen wagen zag voorrijden en een half uur later kon ik haar weer stallen.

— Zijn ze niet uitgereden om in de stad te dineeren?

— Neen, mylord!

— Het is goed, James — je kunt inrukken! Ik neem je post over! Geef mij het reu.

Henderson diepte het reu uit zijn zak op, stelde het Raffles ter hand en vroeg toen:

— Hebt gij mij vannacht nog noodig?

— Neen, Henderson, je kunt naar huis gaan en op den gewonen tijd gaan slapen. Neen, kijk mij maar niet zoo bezorgd aan, er gebeurt vannacht niets bijzonders en ga nu maar heen!

De schemering begon reeds te vallen, toen Henderson vertrok en Raffles maakte het zich zoo gemakkelijk mogelijk en ging zitten op den rand van den lagen tuinmuur, die den tuin van een der fraaie heerenhuizen omgaf.

Maar zijn rust zou slechts heel kort duren.

Want het was juist acht uur, toen hij de breede deuren zag opengaan van de garage naast het huis van Murray en daaruit een kleinen sportwagen met inwendige besturing zag te voorschijn komen.

Hoofdstuk VII.

De gevangene.

Raffles treuzelde geen oogenblik, maar ijde dadelijk de zijstraat binnen, betrad de garage, toonde zijn reçu en reed zelf zoo vlug hij kon de huurauto naar buiten.

Hij reed haar echter slechts zoover, dat hij juist om den hoek van de zijstraat het huis van Murray in het oog kon houden.

De sportwagen, een helder groen gelakte auto, stond stil voor het klinkerpad, dat naar de huisdeur voerde.

De chauffeur had zijn plaats verlaten en stond met de handen op den rug naast het portiek.

Daarop ging de huisdeur open en Murray verscheen — of wie het dan anders mocht zijn.

Hij was in gezelschap van Adèle, die haar handschoenen dichtknoopte.

In de helder verlichte vestibule was even de gedaante zichtbaar van den bediende, die de deur achter zijn meester sloot.

Toen kwam het paar langs het klinkerpad door den voortuin en nam plaats in de auto.

Murray plaatste zich achter het stuurwiel en Adèle ging naast hem zitten.

De chauffeur klapte het portier dicht, nam zijn pet af, keek even toe hoe de wagen zich verwijderde en ging toen weder naar zijn garage.

Raffles echter had dadelijk zijn eigen wagen op gang gebracht en begon den groenen wagen te volgen.

Het kleine voertuig reed Maiden Lane uit, volgde Shandostreet en bereikte aldus Charing Cross Road, den breeden verkeersweg, die een groot gedeelte van den Londenschen City doorsneed.

Het verkeer was op dit oogenblik zeer druk, want de schouwburgen gingen aan.

Maar juist door die drukte had Raffles niet veel moeite de auto te volgen, zonder dat er iets van gemerkt werd, want Murray had al zijn aandacht noodig om zijn wagen door het gewoel te sturen.

Langzamerhand begon de duisternis te vallen, toen de auto Tottenham Court Road insloeg, die ligt in het verlengde van de zoeven genoemde straat.

En Raffles had wel begrepen dat het een langdurige geschiedenis zou worden, tenminste wanneer zijn vermoedens bewaarheid werden en het misdadige paar thans op weg was naar den bankier Murray, dien zij zeker niet in het hartje van Londen zouden hebben opgesloten.

Het was een heldere avond, de straten waren daghelder verlicht door de vele lantaarns, en Raffles kon dus gemakkelijk de groene auto volgen.

In een rechte lijn ging het steeds verder langs Hampstead Road, de Highstreet, Kentish Town street.

Het was volkomen duister toen de groene auto het station van Kentish Town bereikte en High Gate Road insloeg. De rit had reeds twee uren aan een stuk geduurd in de snelst mogelijke vaart en een paar malen had Raffles gevaar geloopt de groene auto uit het oog te verliezen.

Hij had nu een van de noordelijke voorsteden bereikt, waar de wegen zeer breed waren, maar de verlichting lang niet zoo goed als die in de stad met zijn vele bioscopen, theaters, café's, winkelétalage's, om nog te zwijgen van de talrijke lichtreclames.

Men was nu het reusachtige cricketterrein genaderd, hetwelk zich ten westen van de High Gate Road uitstrekt, en waar gemakkelijk een dertigtal wedstrijden tegelijk kunnen worden gespeeld, zonder dat de spelers elkander in het minst hinderden. Ten zuiden wordt dit ontzaglijke terrein begrensd door de spoorbaan, en aan den kant van High Gate Road staan een half dozijn landhuizen en kleine villa's.

De groene auto reed nog eenigen tijd door, maar plotseling hoorde Raffles het gebrom van den motor niet meer.

Onmiddellijk bracht hij zijn eigen wagen tot staan en doofde de lichten.

Op een afstand van ongeveer vijftig meter meende hij bij het licht van een straatlantaarn de groene auto te zien stilstaan.

Hij zag echter nergens eenig huis.

Wel strekte zich ter linkerzijde een laan uit, te oordeelen naar de dubbele rij boomen, waarvan

Raffles de kruinen tegen de donkerblauwe lucht zag afsteken.

Een oogenblik later echter zette de groene auto zich weder in beweging en Raffles bracht dadelijk zijn eigen wagen weer op gang.

Het was hier vrij duister, want men vond hier niets anders dan ver uiteenliggende landhuizen en de buitenwegen waren slechts schaars verlicht.

Toch kon Raffles zien hoe de auto de zijlaan insloeg en hij waagde het erop, hetzelfde te doen, terwijl zijn lantaarns nog altijd gedoofd waren.

Het was een fraaie, breede grintweg en zijn auto rolde er bijna geruischloos over den gelijken weg.

Van de groene auto was zoo goed als niets te zien, want sedert eenige oogenblikken was het achterlicht dat het nummerbord moest verlichten, gedoofd.

Maar Raffles had een voortreffelijk gehoor en hij kon aan het gonzen van de auto hooren dat de auto nogmaals van richting was veranderd en thans een zijweg was ingeslagen.

Eenige oogenblikken later bereikte hij zelf een zijweg en aan het eind daarvan zag hij vaag het dak van een eenzaam gelegen landhuis boven het geboomte uitreiken.

Hij begreep dat hij het doel van de reis bereikt had.

Hij reed de auto eenige tientallen meters voorbij den zijweg, zette haar zoover mogelijk op den wegberm en verliet toen den wagen.

Hij snelde den zijweg in en hij hoorde nog altijd duidelijk het zachte gegrom van de groene auto, die nu langzaam reed.

Zijn lichte voetstappen waren onhoorbaar, want hij liep over den grasrand, die den smalen zijrand, waar twee auto's elkander slechts met de grootste moeite hadden kunnen passeeren, aan weerskanten omzoomde.

En nu zweeg het gegrom van den motor.

Raffles kon haar vorm onduidelijk onderscheiden.

Zij stond stil op een soort voorpleintje of erf, waar zij aanstonds met moeite zou kunnen keeren om den terugweg te aanvaarden.

Ook de voorste lantaarns waren gedoofd.

Het was hier zeer stil en geen levende ziel vertoonde zich.

Raffles keek naar het kleine huis en zag dat het den zijweg als het ware afsloot en dat deze zich niet aan den achterkant van het huis voortzette.

Links en rechts strekte zich een groote tuin met hoog opgaand geboomte uit,

Raffles sloop zoo dicht mogelijk naderbij en verschool zich achter den stam van een zwaren eik.

De man en de vrouw waren reeds uitgestapt en de man had de deur geopend.

Een sleutel knarste in het slot en toen waren beiden verdwenen.

Een oogenblik stond Raffles in beraad en toen snelde hij haastig op het huis toe.

Hij zorgde evenwel, dat hij niet gezien kon worden door een van de ramen, waarvan er zich drie aan de voorzijde van het huis gelijkvloers bevonden en vier op de eerste en eenige verdieping.

Maar toen hij duidelijker toezag, bemerkte hij dat die voorzorg overbodig was, want alle ramen waren met luiken gesloten.

Zich zoo diep mogelijk bukkend, sloop hij snel om het huis heen, teneinde naar een plek te zoeken, waar hij het gemakkelijkst kon binnen dringen.

Het huis bleek een achterdeur te hebben, maar daar Raffles niet wist waar de man en de vrouw zich op dat oogenblik bevonden, durfde hij het niet er op te wagen, deze deur te forceeren.

Hij luisterde even en hoorde achter de deur snelle voetstappen.

Hij keek naar boven en zocht naar een middel om het dak te bereiken, aan welks voorkant hij zooeven een schuin dakvenster had ontdekt, een van die vensters welke men met behulp van een ijzeren stang, van haken voorzien, kan openen of sluiten.

En spoedig had hij dat middel gevonden.

Dicht naast den zijmuur van het huis verhieft zich een boom, waarvan de takken gedeeltelijk over het dak uitstaken.

Raffles aarzde geen oogenblik, maar klauterde als een kat in den boom, ging schrijlings op een van de takken zitten en bevond zich een oogenblik later op het schuine, met riet gedekte dak.

Het was niet zoo gemakkelijk, het raam te bereiken, maar Raffles slaagde er toch in en het viel hem al heel gemakkelijk het te openen. Hij liet zich naar binnen glijden en stond op een pikdonkere vliering.

Even stond hij luisterend stil.

Opnieuw hoorde hij de voetstappen en daarop het openen van een deur, die op haar grendels piepte.

Nu werd het stil.

Raffles haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en een oogenblik later verlichtte het zwakke schijnsel de groote vliering, waarin niets anders te zien was dan een paar vaten en kisten.

En een van die kisten trok dadelijk de aandacht van Raffles.

Hij meende dat withouten ding reeds eerder te hebben gezien, niet lang geleden. Ja zeker, het was de boekenkist, waarin op dien noodlottigen nacht de ongelukkige Murray werd vervoerd, daaraan viel nu niet langer te twijfelen.

In den hoek van de vliering begon de smalle trap, die naar beneden voerde,

Raffles daalde haar af en bevond zich nu op de eerste verdieping.

En al lag er nergens een looper op de trappen, een muis zou zeker meer leven hebben gemaakt dan de Gentleman Dief, toen hij naar beneden ging.

En nu stond hij in de vrij breede gang, die het huis van voor tot achter doorsneed en voor- en achterdeur met elkander verbond.

Hij had zijn lantaarn weder gedoofd en een zwak schijnsel trok dadelijk zijn blik, het drong door onder de reet van een zware deur, ongeveer in het midden van de gang.

Raffles vatte voorzichtig den knop aan en trachtte de deur te openen.

Zij bleek echter op slot te zijn.

Toen bukte hij zich en bemerkte dat er tusschen deur en drempel een reet was van minstens twee centimeter breed.

Hij legde zich plat op den vloer en keek door de reet, maar hij zag niets anders dan een grijzen steen, blijkbaar de bovenste trede van de trap, die naar den kelder voerde.

Hij trachtte eenig geluid op te vangen, maar ook hierin slaagde hij niet.

Toen aarzelde hij niet langer.

Hij richtte zich weer op, haalde eenige fijne loopers uit een lederen etui en begon het slot te bewerken.

Het was een zeer eenvoudige constructie en binnen eenige seconden kon Raffles de deur naar zich toetrekken.

Hij bleef even luisterend staan, maar toen hij niets hoorde, begon hij met de grootste voorzichtigheid, na zijn revolver te hebben ter hand genomen, de steenen keldertrap af te dalen.

Hij zag nu in een ruimte, die vrij helder ver-

licht werd door een electricch gloeilampje met een porseleinen reflector, in het midden van de zoldering opgehangen.

Schuin tegenover de trap bevond zich een tweede deur, met ijzeren balken beslagen en voorzien van twee geweldig groote ijzeren grendels.

De deur was zoo dik als een vuist, een echte gevangenisdeur, dacht Raffles.

Zij stond op een kier en Raffles kon nu zeer duidelijk de gedempte en driftige stemmen hooren van de personen, die zich achter de deur bevonden.

— Luistert eens, Murray! klonk de stem van Adèle. Wees niet koppig, het is in je eigen belang! Je moet wel weten wat je doet! Bedenk wel, dat wij vast voornemens zijn tot het uiterste te gaan om je te dwingen, heb je mij goed begrepen, tot het uiterste!

— Laat mij maar eens begaan, Adèle, klonk de stem van Lindley, die heesch was van woede. Je zult toegeven, Murray, of bij God je overleeft het niet! Bedenk dat wij alle troeven in handen hebben. Twee dagen heb ik mijn rol gespeeld en niemand twijfelt er een seconde aan, of ik ben werkelijk Adolph Murray, de bankier. Zelfs je eigen bedienden hebben het bedrog niet bemerkt! Ik heb dus niets anders te doen dan je een kogel door het hoofd te jagen en ik kan mij meester maken van je fortuin, ik kan in al je rechten treden!

— Je durft niet! gilte een woedende stem, die Raffles aanstonds als die van den bankier herkende. Je bent te laf, Lindley, je durft mij niet doden, anders had je het reeds lang gedaan! En ik weiger! Ik zal dat stuk niet teekenen, waarmee ik Adèle de vrijheid hergeef en haar bovendien een kolossaal fortuin uitbetaal. Jullie zouden mij uitlachen als ik het deed. Ik zal jullie toonen, wie nog altijd de meester is, al zit ik hier nog altijd gevangen. O, ik begrijp wat je zoudt doen — zoodra Adèle het geld had, zouden jullie naar Amerika vluchten en ik zou mij zelf vervloeken wegens mijn dwaasheid. Neen, liever laat ik mij doden.

— Ei, ei! dat had ik waarlijk niet van hem gedacht! mompelde Raffles zachtjes voor zich heen. Hij stijgt een weinig in mijn achting en ik zal hem duizend pond sterling minder afnemen dan ik voornemens was.

Daarbinnen bleef het even stil.

Toen klonk weer de heesche stem van Lindley, die op dreigenden toon zeide:

— Je tart ons dus? Je wilt niet inzien dat je het hoofd zult moeten bukken? Je wilt niet erkennen dat wij de meerdere zijn? Je gelooft dat ik er geen einde aan zal durven maken — neem je in acht — terg mij niet! Je hebt hier pen en inkt — je hebt hier het formulier van overdracht van het fortuin! Je schrijft dus den brief aan je notaris, je teekent het stuk — en dat binnen vier dagen, of je hebt den langsten tijd geleefd! Je vergist je Murray, als je denkt dat het mij aan moed ontbreekt, om er een eind aan te maken, dat is alles wat ik je te zeggen heb!

— Ik weiger en zal blijven weigeren, al moest ik er om sterven! Laat mij alleen — en loop beiden naar de hel!

Raffles begreep dat het tijd was om zich in veiligheid te brengen.

Ieder oogenblik kon het misdadige paar verschijnen.

Hij wipte vlug de steenen trap weder op, betrad de gang en deed de deur weder op slot.

Hij verliet het huis langs de achterdeur en juist toen hij het achtererf bereikt had, hoorde

hij daarbinnen weder voetstappen, gevolgd door het driftig openen van de voordeur.

Even werden er op gedempten toon driftige woorden gewisseld en Raffles hoorde duidelijk de stem van Adèle Murray, die op minachtenden toon zeide:

— Je bent geen man — waarom al die omslag? Wij hadden er aanstonds een einde aan moeten maken!

— Wij zullen nog vier dagen wachten. Het is beter dat...

Het volgende ging voor Raffles verloren.

Haastige schreden verwijderden zich en even later klonk het aanzetten van den motor.

Een portier ging open en dicht, wielen knarsten over grind en Raffles hoorde hoe de auto wegreed, langs denzelfden weg als zij gekomen was.

Hij trad terzijde, keek de auto even na en mompelde voor zich heen:

— O, vrouw, liefvallig en zachtaardig schepsel! Hoe heeft Goethe het ook weer gezegd?

Ehret die Frauen,

Sie flechten und weben

Himmlische Rosen

In 's Irdischen Leben.

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Sigaret J. v. K.

Hoofdstuk VIII.

De verloren Zoon.

Het was omstreeks tien uur in den morgen toen er een huurauto stilhield voor het huis van Murray in Maiden Lane.

Er stapte een heer uit, die eenige woorden met den chauffeur sprak en toen haastig naar de voordeur liep.

Hij belde aan en de deur werd geopend door een bediende, die echter haastig terug deinsde, toen hij hem zag en hem met open mond bleef aanstaren.

— Wat is er, Cherry? vroeg de bezoeker glimlachend. Waarom kijk je mij zoo verwonderd aan?

— Mijnheer Murray, ik wist niet... ik dacht...

— Welnu — kun je niet uit je woorden komen? Wat dacht je nu eigenlijk?

— Ik meende dat ik mijnheer Murray nog geen tien minuten geleden in zijn particuliere wachtkamer had gezien! hakkelde de bediende.

Murray was binnen getreden en had hoed en jas aan Cherry gegeven, die deze dadelijk weg deed.

Murray maakte zijn kapsel in orde voor den spiegel, die in de vestibule hing en besteeg toen zachtjes fluitend de trap, die naar de eerste verdieping voerde.

Op het portaal kwam hem een tweede bediende tegen, die zich verschrikt tegen den muur

plaatste en een kreet van verbazing, ja van ontzetting nauwelijks kon onderdrukken.

Hij staaarde Murray met glazige oogen aan en zijn gelaat werd zeer bleek.

— Wat heb je, Philip? Wat scheelt je, man? vroeg Murray verwonderd. Je kijkt mij aan alsof je een spookverschijning ziet!

— Mijnheer moet mij niet kwalijk nemen, maar ik kom zoeven uit het bureau en...

— Welnu?

— En daar zat u achter de schrijftafel!

— En schrik je daar zoo van? Nu loop ik hier! Is mevrouw al op?

— Of mevrouw al op is, mijnheer? Maar — u heeft nog geen half uur geleden met haar ontbeten?

— Dat is waar — dat vergat ik! Het gaat hard achteruit met mijn geheugen. Wat ik zeggen wil, Philip — zorg dat over een half uur de auto voor is.

En hij ging verder.

Hij legde de hand op de kruk van de deur van de particuliere werkkamer en glimlachte even voor zich heen.

Toen ging de deur open en hij stond in de kamer.

Achter het zware schrijfbureau zat een man, blijkbaar druk aan het werk geweest, maar die op het zachte gerucht van de opengaande deur omkeek.

Hij rees half uit zijn stoel op, werd krijtwit en liet toen een sissenden klank hooren, die het midden hield tusschen een vloek en een verwensching.

— Ja, dat is een onverwachte ontmoeting, Lindley, begon Murray op zachten toon: Het leven is vol van die verrassingen, die niet altijd even aangenaam zijn! Neen — laat die lade maar dicht — ik weet wel wat ze bevat!

Hij was met een paar stappen bij het schrijfbureau en nu glinsterde in zijn rechtervuist de loop van een revolver, die dreigend in de richting van het hoofd van den bedrieger wees.

Met een vlugge beweging trok hij de rechterlade van het schrijfbureau open en nam er een kleine Browning uit, die hij in zijn eigen zak liet glijden.

De glimlach lag nog altijd op zijn gelaat, toen hij hernam:

— Ik zou niet graag willen, dat gij mij met mijn eigen Browning door het hoofd zoudt schieten.

Zoo, nu kunnen wij meer op ons gemak met elkander praten!

Murray had een stoel naar zich toegetrokken, ging zitten, sloeg het eene been over het andere en keek Lindley aandachtig aan.

Toen mompelde hij half luid voor zich heen:

— Ik moet zeggen dat de gelijkenis bedriegelijk is! Het is alsof ik mijzelf in een spiegel zie. Ja neef — het is waar dat wij altijd veel op elkander geleken hebben, en met dien baard zijt gij eenvoudig niet van mij te onderscheiden. Mijn compliment!

Hij wachtte even en staaarde den ander zwijgend aan.

Lindley had nog geen vinger verroerd en bleef zitten, terwijl hij Murray aankeek, alsof hij een geestverschijning zag.

Toen ging zijn blik naar het telefoontoestel, dat onder het bereik van zijn hand op het schrijfbureau stond.

Maar Murray had dien blik gevolgd en zeide schouderophalend:

— Wat kunt gij nu toch wel van dien telefoon wenschen. Gij verbeeldt u toch zeker niet dat hij u redden kan? Ik verzeker u dat hij zal worden gebruikt — maar niet op de wijze, die gij u voorstelt!

Hij liet zijn blikken door het vertrek gaan, vestigde ze toen opnieuw op den sluwen bedrieger en hernam op een toon van waardeering:

— Overigens — het is knap gedaan, dat moet ik zeggen! En misschien zou het wel gelukt zijn ook, als het maar een paar dagen langer had kunnen duren! Maar een gevangenis, mijn waarde Lindley, is niet altijd betrouwbaar — en soms kan men er uit ontsnappen. En vertel mij nu eens hoe mijn lieve echtgenootte het maakt!

Lindley bromde iets onverstaanbaars en het was in zijn donkergrijze oogen te lezen, dat Murray hier zeker niet levend vandaan had gegaan, als de bedrieger slechts over een wapen had kunnen beschikken.

— Gij antwoordt niet? hernam Murray. Nu, ik denk wel dat Madame zich in de best mogelijke gezondheid bevindt, want ik herinner mij nu, dat ik haar heb zien uitrijden met de kleine auto, juist toen ik het huis wilde betreden. Nu, op die wijze zal zij tenminste geen getuige behoeven te zijn van een zeer onaangenaam voorval, dat zich hier zal afspelen.

En met een vlugge beweging stond Murray

op en had het volgende oogenblik met de linkerhand de telefoon opgenomen, terwijl de rechter de revolver omklemd bleef houden, waarvan de loop met doodelijke juistheid op het voorhoofd van Lindley gericht was.

— Scotland Yard, wat ik u verzoeken mag, juffrouw! zeide Murray bedaard. Een beetje vlug als ik u verzoeken mag — — dank u!

Er volgde een korte pauze en toen klonk het opnieuw:

— Spreek ik met hoofdinspecteur Baxter? — Des te beter! Gij spreekt met Adolph Murray, bankier, Maiden Lane. — — Ja juist, dezelfde! Wees zoo goed aanstonds een inspecteur en een paar rechercheurs te zenden, die zich in mijn huis moeten meester maken — — — blijf zitten, schelm, of ik schiet! — neen, mijnheer Baxter, dat was niet tegen u — er bevindt zich hier in mijn kamer een sluwe bedrieger, die mij naar het leven heeft gestaan, en mijn plaats heeft ingenomen! Ik verzoek u, hem onmiddellijk te laten arresteeren — maar vlug een beetje, de rest zal ik wel aan den inspecteur mondeling mededeelen!

Murray legde het toestel weder neer, en zeide tot Lindley:

— Het is de droevige waarheid, neef — je rol is uitgespeeld! Het was een korte vreugde en de overgang van dezen rijkdom, deze weelde naar de gevangenis, zal je wel zwaar vallen! Wat zoek je in je zakken, man? Leg je handen op tafel, als je niet wilt, dat de trekker van mijn revolver overgaat! Weet je niet, jij schurk, dat je mij mijn vrouw hebt ontstolen?

— Beklaag je over alles, maar beklag je niet daarover! riep Lindley op nijldigen toon. Je hield haar alleen bij je, gedreven door je wraakzucht en omdat je haar de vrijheid niet gunde — tenzij in halve armoede!

— Dan had zij die halve armoede moeten aanvaarden! hernam Murray koeltjes. Als zij mij niet meer liefhad, als ze aan jou de voorkeur gaf, dan had je op je moeten nemen hard voor haar te werken, en zij had zich tevreden moeten stellen met een eenvoudig leven! Maar hoe kan ik zoo praten — je bent altijd een luilak, een verkwister en een schavuit geweest! Ik bedoel hier verder niets onaangenaams mee, maar het is de zuivere waarheid!

— O, dat ik mijn plan niet volvoerd heb, dat ik je niet dadelijk van kant heb gemaakt! siste

Lindley tusschen de tanden, terwijl hij Murray een blik van doodelijken haat toewierp.

— Ja — ik kan mij levendig in je gedachten-gang verplaatsen! hernam Murray kalm. Dat zijn van die kleinigheden, die men altijd te laat bedenkt! Intusschen kan ik niet anders zeggen, dan dat ik je vergeetachtigheid zeer op prijs stel! En laten wij nu eens van onderwerp veranderen, als je het goedvindt! Marcheeren de zaken? Heb je niets in de war gestuurd?

Lindley, tot het uiterste geprikkeld door dezen toon van spot, wilde opstaan, als om zich op Murray te werpen, maar deze hoefde slechts een kleine beweging met de revolver te maken, om hem te dwingen zijn plaats voor het schrijfbureau te hernemen.

Nadat de twee mannen geruimen tijd hadden gezwegen, terwijl Lindley somber voor zich uitkeek, hief hij eensklaps het hoofd op en vroeg:

— Wat eisch je van mij, wat moet ik doen, opdat je mij de vrijheid hergeeft?

— Daar valt niet over te redeneeren! antwoordde Murray. Je gaat de gevangenis in en daarbij blijft het!

— En — Adèle?

— Die kan doen wat zij verkiest! antwoordde Murray schouderophalend. Ik twijfel er echter niet aan of je zult haar in de zaak betrekken, is het niet zoo?

— Dat spreekt vanzelf! riep Lindley op woesten toon. Denk je soms dat ik de schuld alleen zal willen dragen?

— En dat is je liefde! riep Murray op schamperen toon, terwijl hij zijn neef een minachtenden blik toewierp. Wel man, ik heb het vooruit geweten, en daarom zeide ik, dat zij kan doen, wat zij verkiest! Wij hebben natuurlijk niets meer met elkander te maken!

— Ik kan mij dus niet van je vrijkooopen?

— Waarmee, jij schurk? — Met het geld zeker dat jij mij hebt willen ontstelen? Zwijg, en maak de zaak niet erger! Boet je schuld in de gevangenis — en tracht dan een ander mensch te worden — a! ben ik voor mij er heilig van overtuigd, dat je aan de galg je leven zult eindigen!

Op dat oogenblik werd er aan de deur geklopt en Philip trad het vertrek binnen. De oude man bleef als door den bliksem getroffen staan, toen hij daar de beide mannen zag zitten, op elkaar gelijkend als twee druppels water en

zijn knieën knikten toen hij stamelde, ontsteld van den een naar den ander ziende:

— Mijnheer Murray, daar zijn ze van de politie!

— Laat maar hier komen, Philip! antwoordde Murray opgewekt. De heeren zijn welkom!

De bediende trad terzijde en verschaft aldus toegang aan een krachtig gebouwd inspecteur van politie, vergezeld door twee rechercheurs in burgerkleeding.

De inspecteur trad binnen, maar bleef dadelijk verbaasd staan, blijkbaar niet wetende tot wien hij zich moest richten.

Daar de logica hem echter moest duidelijk maken, dat de man met de revolver getelefoneerd had, wendde hij zich tot dezen en vroeg:

— Heb ik het voorrecht met mijnheer Murray te spreken?

— Die ben ik, mijnheer! Ik heb zoeven naar Scotland Yard getelefoneerd en mijnheer Baxter zal u wel hebben medegedeeld wat de zaak is. Die man daar, mijn neef, Robert Lindley geheten, heeft eenige dagen geleden een aanslag op mij gepleegd en van zijn groote gelijkenis misbruik gemaakt, om hier mijn plaats in te nemen. Gij kunt naar de woning van Lindley gaan en daar van zijn bediende vernemen dat zijn meester zoogenaamd uit de stad is gegaan. Ik sprak daar van een treffende gelijkenis, maar een ding bezit ik, wat Lindley heeft moeten namaken, mijn baard! Overtuig u, wat ik u bidden mag, dat de zijne valsch is. En als gij het zelf liever niet doet, ziedaar dan...!

Murray was reeds op Lindley toetreden.

Bliksemsnel pakte hij den baard vlak bij het oor beet en trok hem met een snelle beweging gedeeltelijk van het gelaat van den bedrieger, die onwillekeurig een kreet van pijn had geslaakt, want de baard zat stevig vast geplakt op zijn gezicht.

De inspecteur wierp Lindley een veelzeggenden blik toe en trad een paar stappen naderbij, als om hem goed in het oog te kunnen houden.

De beide rechercheurs hadden zich bij de twee deuren geplaatst en ontsnappen was nu niet meer mogelijk.

— Hoe luidt de beschuldiging? zoo wendde de inspecteur zich tot Murray.

— Vrijheidsberooving, aanslag op het leven van een bloedverwant en bedrog, dat is voorloopig alles! antwoordde Murray. Mijn neef

heeft nog meer op zijn kerfstok, maar dat zijn familiezaken, die voorloopig niemand aangaan. Neem hem mee, laat hij zich op het bureau van die baard ontdoen, vergelijk hem met de portretten, die er van hem bestaan en zie dan of hij Lindley is of niet. Wat mijn bewijzen betreft, ik heb ze en in overvloed. Ik zal de plek aanwijzen waar men mij gevangen heeft gehouden, zelfs de kist waarin men mij heeft overgebracht en die mijn bedienden hier in huis hebben moeten zien, dat kan niet anders. En een grondig onderzoek zal ook wel het giftige mengsel aan het licht brengen, waarmede men mij bewusteloos heeft gemaakt.

— Uw beschuldiging is formeel en dus ben ik verplicht, volgens de wet, dezen man in verzekerde bewaring te brengen! hernam de inspecteur. Ik heb een auto beneden.

Hij trad op Lindley toe en beval op korten toon:

— Volg mij, mijnheer!

Met gebogen hoofd liep Lindley naar de deur, de beide rechercheurs op zijn hielen.

Maar hij had ze nog niet bereikt, toen Murray riep:

— Zeg, ben je soms van plan er met mijn sleutels vandoor te gaan? Ik zou gaarne mijn brandkast eens onderzoeken?

Reeds had een der rechercheurs zijn handen vlug in de zakken van den gearresteerde gestoken en haalde er nu een sleutelbos uit, die hij Murray ter hand stelde.

— Zoo is het goed! bromde deze en hij wendde zich om en nam geen notitie meer van zijn neef.

De deur sloeg dicht.

Murray ging voor het raam staan en keek glimlachend neer in den grooten tuin, waarvan boomen en struiken in vollen bloei stonden.

Toen keerde hij haastig naar het schrijfbureau terug, ging zitten, bladerde eenigen tijd in de boeken, stond weer op en opende de brandkast met een der sleutels.

Hij doorzocht zorgvuldig den inhoud van de kast en bromde voor zich heen:

— Hij schijnt gelukkig nog niet veel gestolen te hebben! Dat had er ook aan ontbroken.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Over een kwartier zal de auto wel voorstaan. Ik ben benieuwd, of ik mevrouw Murray nog te zien zal krijgen.

Hij stond even in gedachten, liep naar de schrijftafel en schelde.

Een oogenblik later trad Philip binnen, die nog niet hersteld scheen te zijn van den schrik en die blijkbaar getuige was geweest van het wegvoeren van den bedrieger.

— Breng eens even een van mijn valiezen! beval Murray.

— Ja, mijnheer. Gaat mijnheer op reis?

— Ja, Philip! Een dringende zaak roept mij van huis! Is mevrouw al terug van de autorit?

— Nog niet, mijnheer!

— Heb je den chauffeur gewaarschuwd?

— Zeker, mijnheer!

— Ga dan maar vlug!

Philip ging heen en keerde eenige oogenblikken later terug met een fraai lederen reisvalies.

— Moet ik het niet voor mijnheer pakken? vroeg hij verwonderd.

— Dat zal ik wel zelf doen, Philip! antwoordde Murray op vriendelijken toon.

Hij wachtte tot de bediende het vertrek had verlaten en begon toen den inhoud van de brandkast, bankbiljetten, goudgeld en aandelen in verschillende ondernemingen, in het valies te pakken, dat hij vervolgens sloot en op het blad van de schrijftafel zette.

— Mijn lieve vrouw zal wel verbaasd opzien, als zij het nestje ledig vindt, maar ik kan haar die droeve verrassing niet besparen! mompelde hij voor zich heen.

Hij keek op zijn horloge, nam het valies ter hand, drukte zijn hoed op het hoofd en wilde heengaan.

Maar juist ging de deur open en Adèle Murray trad binnen.

Zij was nog bezig met haar handschoenen uit te doen en er lag een trek van verbazing op haar gezicht, toen zij zeide:

— Wat vertelt Philip mij daar, Robert? Wil je op reis gaan?

— Dat wil ik inderdaad, mijn duifje! antwoordde Murray zoetsappig.

— Toch niet voor lang, hoop ik? Hoe ben je daar plotseling op gekomen? Waar wil je heengaan? vroeg Adèle opgewonden. Wat doe je vreemd, Robert!

Haar blikken gingen naar de brandkast waarvan de deur wijd was blijven openstaan en zij werd zeer bleek, toen zij stamelde:

— Je wilt dus... vluchten? Je wilt dus zonder mij heengaan? Wat beteekent die ledige kast? Zij was vanmorgen nog geheel gevuld!

— Dat was ze ook, schatje — en ik heb haar ledig gemaakt!

— Met welk doel? Waarom pijnig je mij zoo? Wat is er toch gebeurd? Wat kijk je mij zonderling aan! Je bent heelemaal veranderd! Heb je mij niet meer lief!

Zij was op Murray toegestormd en sloeg beide armen om zijn hals.

Maar plotseling deinsde zij terug en keek met starenden blik naar een van de vingers van Murray, waaraan een zware zegelring prijkte.

— Die ring... stotterde zij op heeschen toon.

— Welnu?

— Hoe kom je daaraan? Adolph heeft hem in de laatste jaren onmogelijk weer van zijn vingers kunnen schuiven!

Zij kreeg geen antwoord.

Toen hief zij de oogen naar het gelaat van den man op, duwde hem een weinig van zich af, bleeker dan een laken, en wankelde toen achteruit.

Zonder een woord te zeggen liet zij zich op een stoel vallen, handenwringend en terwijl zij Murray met een schuwen blik bleef aanzien.

— Ja, madame — dat is nu zoo 's werelds verloop! begon de bankier schouderophalend. „Die een put graaft voor een ander, valt er menigmaal zelf in!” Uw spel was goed geschud, gij hadt de meeste troeven, maar de slagen maak ik!

Maar eensklaps sprong Adèle op, met vlamme oogen en ging op Murray toe.

— Wat heb je met — — met hem gedaan? vroeg zij op schorren toon.

— Met mijnheer Lindley? Stel u gerust — hij is in veiligheid! Ik wil daarmede zeggen, dat hij veilig zit opgesloten.

De vrouw drukte de hand op het bonzende hart en vervolgde:

— En ik? Wat doe je met mij? Waarom laat je mij niet in de gevangenis werpen?

— Dat is mijn werk niet! antwoordde de bankier koeltjes. Maar ik twijfel er niet aan of gij zult er toch wel belanden, ook al is het niet op mijn aanklacht!

— Wil je zeggen — dat Lindley mij zal verraden? stamelde de schuldige vrouw.

— Hij zal geen seconde aarzelen, als het kan

dienen om zichzelf een weinig te ontlasten, om zijn aandeel aan de schuld te verkleinen! antwoordde Murray koud. Gij schijnt mijn neef toch niet goed te hebben gekend — hij is een laaghartige booze schurk, harteloos en alleen op zijn eigen voordeel bedacht!

Murray had nogmaals zijn horloge geraadpleegd en riep nu uit:

— Maar het is tijd dat ik u vaarwel zeg! Ik heb geen minuut meer te verliezen! En als gij ooit mocht hertrouwen — dan wensch ik uw echtgenoot een even sterk gestel als het mijne!

Hij maakte een buiging en verdween.

Onbewegelijk bleef Adèle midden in het vertrek staan.

Het was haar alsof zich een nevel over haar geest uitbreidde.

Zij begreep niets van het zonderlinge gedrag van haar echtgenoot.

Waarom ging hij heen?

Wat belette hem, zijn vroegere leven te hervatten?

Waarom klaagde hij haar ook niet aan, terwijl zij wist dat zij hem volkomen onverschillig was geworden? Terwijl zij zijn haatdragend karakter kende?

Maar eensklaps ijde zij het vertrek uit, stak de gang over en ging een salon binnen, waarvan de vier ramen uitzagen op Maiden Lane.

Zij ijde naar het venster en kwam juist bijtijds om te zien, hoe Murray in de wachtende auto stapte, zijn zwaar valies in de hand en dadelijk daarop reed de wagen weg.

Even bleef zij de auto nazien en toen keerde zij langzaam naar het midden van het groote vertrek terug, terwijl zij de handen in een gebaar van wanhoop samensloeg.

Nog klonken haar de afschuwelijke woorden in het oor, welke haar man zooeven gesproken had.

Hij had Lindley laten arresteeren — haar medeplichtige zat al in de gevangenis en hij, Murray, was er van overtuigd dat haar minnaar, nu hij eenmaal in de val zat, ook haar in de zaak zou betrekken.

En dan weer dacht zij na over het vreemde gedrag van haar echtgenoot, die zoo eensklaps vertrokken was en van zín scheen te zijn een groot gedeelte van zijn fortuin in den steek te laten, ofschoon dit niet noodig was.

Als hij thans van haar wilde scheiden, zou hij dat met het grootste gemak kunnen doen en

daar zij hem naar het leven gestaan had, zou hij haar zelfs geen penning behoeven uit te betalen, volgens de letter van de Engelsche Wet.

Geruimen tijd dacht zij over dat alles na en een martelende onzekerheid deed haar als een wild dier in zijn kooi op en neer loopen. Moest zij blijven?

Moest zij afwachten of Murray weder terug zou keeren wellicht? Moest zij niet veeleer de vlucht nemen, om zich te onttrekken aan den wreken arm van de gerechtigheid? Zou Lindley waarlijk zoo laf zijn, om niet te zwijgen, om haar als zijn medeplichtige aan te wijzen?

En eensklaps greep een groote angst haar aan.

Zij zag zich reeds in de cel opgesloten, voor den rechter staan, zij hoorde zijn dreigende stem, die haar veroordeelde tot een langjarige gevangenisstraf.

En snel ijde zij naar haar boudoir om daar in allerijl een klein valies te pakken.

En terwijl zij daarmee bezig was, vloog de deur open, Murray stond op den drempel... De vrouw richtte zich op, slaakte een kreet van verbazing en schrik en riep:

— Ben je nu al terug, Adolph? Je gaat dus niet op reis?

— Terug? Op reis? herhaalde de bankier op een toon van woede. Wat praat je toch? Ik ben hier toch nog niet geweest? Maar ik zie het al — je moet in het complot geweest zijn! Jij hebt die twee bandieten gewaarschuwd — zoo hebben zij mijn verblijfplaats kunnen ontdekken. Zij hebben mij vastgehouden — en pas een kwartier geleden werd ik in vrijheid gesteld! Ik kom uit mijn werkkamer — mijn brandkast is ledig! Hoort u mij, mevrouw! Er is geen penny meer in te vinden — er moet voor een bedrag van dertigduizend pond Sterling gestolen zijn!

Adèle was uit haar knielende houding opgestaan en keek nu Murray met een verwarden, half waanzinnigen blik aan.

— Je bent toch geen half uur geleden hier geweest? Je hebt toch met mij gesproken? Je bent heengegaan met je eigen valies in de hand — ik heb je in onze eigen auto zien weggrijden.

— Maak mij niet dol, vrouw! riep de bankier dreigend uit. Ik zeg je dat ik nog geen kwartier geleden gevangen zat in een huis, dat ik niet zou kunnen terugvinden, ook al bood je mij een fortuin! Ik ben geblinddoekt door een onder-

aardsche gang gevoerd, ik ben in mijn hand geprikt met een injectiespuitje — ik moet bewusteloos geweest zijn, want toen ik weer bijkwam, zat ik op een bank in het Jamespark. Geloof je mij of geloof je mij niet?

Hij had haar bij de polsen gegrepen en schudde haar ruw heen en weer.

— Laat mij je hand zien! stamelde Adèle, die op het punt stond, ondanks haar geestkracht, in zwijm te vallen.

— Je wilt naar mijn zegelring zien? Die heeft een van die sluwe bandieten van mijn vinger gevijld om hem zelf te kunnen aandoen! Hier, kijk maar, de lichtroode moet is duidelijk zichtbaar!

Er viel niet aan te twijfelen — de ringvinger vertoonde boven den middelsten knokkel een breede, lichtroode, cirkelvormige vlek, — daar, waar jarenlang de zegelring gekneld had.

— Maar — wie was dan de man, die zoeven hier was? vroeg Adèle met bevende lippen.

— Dat is natuurlijk een van die bedriegers geweest! bromde Murray woedend. En zeg mij nu waar die vervloekte Lindley is! Ik wil hem eens zeggen wat ik van hem denk! Tracht je minnaar niet te beschermen, of het zal je slecht vergaan!

— Maar weet je dan niet dat hij in de gevangenis zit? kreet Adèle wanhopig uit. Hij is een half uur geleden gearresteerd, op aanwijzing van den man, die jouw rol heeft gespeeld!

Dat was zelfs voor Murray te veel.

Hij liet zich op een stoel neervallen, begroef zijn hoofd in zijn handen en steunde:

— Dat is om gek van te worden! Er zijn dus wèl geteld drie Murray's geweest, maar de twee stommelingen waren Lindley en ik, dat is zeker! Nu, het doet mij in ieder geval genoeg, dat de man die mij bedrogen heeft, tevens Lindley in de gevangenis heeft laten werpen. Hij krijgt zijn verdiende loon en ik zal hem niet sparen!

— En ik, wat moet ik? riep Adèle op woesten toon.

De bankier stond op, wierp zijn vrouw een ijskouden blik toe en sprak:

— U begrijpt wel, mevrouw, dat ik van dit oogenblik af geen vrouw meer naast mij zal dulden, die mij bijna vermoord heeft! Voor u is in dit huis geen plaats meer. Gij kunt op uw minnaar wachten en hem trouwen, als hij uit de gevangenis ontslagen wordt — tenminste wanneer hij u niet aanklaagt. En wanneer u dat soms te lang mocht duren — wel, dan kunt gij mijntwege naar den duivel loopen!

En met dezen wensch, die ieder verband tusschen de beide echtgenooten verbrak, verliet Murray het vertrek en sloeg hard de deur achter zich dicht.

En pas den volgenden dag vernam hij dat de man, die hem eerst bevrijd en daarna volgens alle regelen der kunst bestolen had, John Raffles, de Gentleman-Dief, was geweest.

De volgende aflevering (No. 456) bevat:

De Dochter van den Vleeschpakker.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885